

אתגתא

בשבע 1121 | כ' בחשוון תשפ"ה, 21.11.24

אחיות לצרה

מאז היום שבו נחטף גיא דלאל ממסיבת הנובה, אימו מירב גלבוועדלאל ואחותה טל גלבווע, שמכהנת גם כיועצת לנתינהו, צועדות יד ביד בלב נשבר אך מלא אמונה במאבק להשבתו, ומסרבות ליישר קו עם האג'נדה של מטה משכחות החטופים

הדס צורי

BRING
GUY
HOME
NOW!

קודם כול נפטר את ראש השב"כ, מקסימום הקפליניסטים יעברו מפצצות תאורה לירי בכינון ישיר // **דביר שרייבר**

שבת חיי שרה: אייל גלמן, ראש מועצת חברון, מספר בריאיון ראשון על השכול הכפול במשכחה, על ליל הסדר הראשון שעשה בבית השלום, ועל כוונותיו לחזק את הריבונות היהודית בעיר האבות // **עניין אישי, יוסף ארנפלד**

שבת
עולמית

שבת אחת ביחד

אנחנו אחרי
שבת מיוחדת מאוד
שבת וירא
שהוכרזה

"שבת
עולמית"
שבת אחת
ביחד
ליהודי
כל העולם

כעת, לאחר ההתרגשות וההירתמות חסרת התקדים,
בשבת בה ליבו של עם ישראל פעם כאיש אחד בלב אחד,
כאשר יהודים מכל רחבי העולם התאחדו יחדיו
לשמירת שבת קודש.

בשנה זו, שנה של אתגרים ומבחנים לעמנו,
ההתאחדות סביב קדושת השבת נשאה משמעות עמוקה במיוחד.
ראינו כיצד אור השבת מאיר את החשכה ומחבר לבבות.
ראינו כיצד יהודים שונים, מרקעים שונים,
מתחברים יחד ביום המיוחד שזכינו לו, יום השבת.

ברצוני להביע את

הכרת התודה העמוקה שלי

בראש ובראשונה לשותפים המובילים של הפרוייקט בארץ

הרב איתאל בר לוי מנהל האגף לתרבות יהודית

יצחק לקס יו"ר קרן קהילות

ליאור ליפשיץ מנכ"ל קרן קהילות

אלי ליפשיץ מנכ"ל זהות

אהרון אקרמן רכז הפרוייקט בישראל

אורית מורעלי פרויקטורית השבת העולמית בישראל

לאלפי המתנדבים היקרים, שפעלו ללא לאות להצלחת המיזם.
מסירותכם ונכונותכם לתת מזמנכם ומרצכם ריגשה והפעימה.

לדיירי למעלה מעשרת אלפים בניינים ברחבי ישראל

שפתחו את ליבם והצטרפו ליוזמה. כל בניין היה אור קטן,
וביחד יצרנו מאור גדול של אחדות ואמונה.

למשרד ההתיישבות והמשימות הלאומיות, לגרעינים התורניים, לעיריות,

למרכזי זהות ותרבות יהודית בכל עיר ועיר ולקהילות בכל רחבי הארץ,

שהפיצו את האור והובילו את היוזמה בשטח. פעילותכם המבורכת הייתה
המפתח להצלחה והתחברה לפעילות של מאות אלפים בעולם כולו.

ומעל הכל - תודה לבורא עולם

שזיכה אותנו להיות שותפים במפעל קדוש זה
של אחדות עם ישראל סביב שמירת השבת.

5757 זאב זורן גולדשטיין

הרב הראשי לדרום אפריקה
מייסד השבת העולמית

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

אליעזר בן בינה

מדוד בן גוריון ועד גלי בהרב־מיארה: אליטת השמאל ממשיכה לפעול באלימות כלפי אויבים פוליטיים

1 אליעזר בן בינה. זה השם המלא של אלי פלדשטיין, שעצור מזה כחודש על ידי השב"כ וזקוק לתפילות ולרחמי שמיים מרובים. למעשה, הוא זקוק לנס. את שמו של הנגד שעצור איני יכול לפרסם, לצערי, אבל בבקשה תתפללו גם עליו. אולי הקטע המתאים ביותר בתפילה הוא ב"אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה" (ולא, אני לא משווה אותם לחטופים במנהרות בעזה, ולא משווה את חוקריהם לחוטפים). רק תפילות. מעבר לזה לא נותר לנו, אזרחים פשוטים, מה לעשות. מה נעשה? נפגין? נזעק? נכתוב שלטים? כל הדברים האלה חשובים, כמובן. אסור לשתוק. אבל אני לא יודע כמה הם יכולים להועיל מול כוחות אופל אדירים כאלה.

2 איפה הסיפור הזה פוגש אתכם? אני מרגיש שאני לא עושה מספיק למען העצורים. מלא ברגשות אשמה. וגם רגשות פחד. אתה מבין שיש פה גורמים עם כוח אין סופי, חסרי גבולות, חסרי מוסר, חסרי בושה, שיכולים לעשות, בשם המדינה, מה שהם שרוצים למי שהם רוצים. לצוותת, לחפש, להעליל, לחקור, לענות, לעצור, לבודד, לקשור את העיניים, להעלים (רשימה חלקית). אגב, באופן אישי, אין לי מושג איך העצורים בכלל מחזיקים מעמד. אני תמיד חושב לעצמי שמישהו כמוני לא יצטרך להחזיק שבועות במרתפי השב"כ. אני אודה בכל מה שעשיתי ושללא עשיתי אחרי חמש דקות של חקירה. אל"י לא יצטרך לשלוח את החוקר הטוב והחוקר הרע. גם לא מדובב. אני אומר בחקירה, אתלוצץ עם חוקריי. כל מה שצריך. נראה לי שאני אדבר עוד לפני שהם יכניסו אותי לתא. אני לא צריך להריח את הליוול של בית המעצר. אני אשבר כבר מעץ הריח שבניידת. מצד שני, את העצורים בפרשה הזאת מחזיקים במעצר הרבה אחרי שהחקירה הסתיימה. כמה צריך לחקור אותם? עכשיו המעצר הוא לא לצורכי חקירה אלא לצורכי נקמה והתעללות. ובעיקר כהרתעה ומסר מהדהד: ככה יעשה לאיש שיעז להילחם בדיף סטייט. אז שוב חזר אליי הפחד. וגם רגש האשמה. למה בעצם כולם שותקים? אולי תצחקו עליי, אבל הייתי מצפה שאנשים מהשמאל ימחו לא פחות מאנשי הימין. הרי יש כאן ארגוני זכויות אדם שבמשך שנים נועקים על חקירות מחבלים, אז לאן הם נעלמו עכשיו? מישהו אמר לי שהוא שמע שהאגודה לזכויות האזרח פרסמה איזו הודעה לקוגנית כדי לצאת ידי חובה. תודה רבה באמת. כשאתם רוצים לעשות רעש ממעצר שבעיניכם הוא לא מוסרי, שומעים על זה בכל מקום. אז למה עכשיו אתם שותקים? בגלל שהעצורים המעונים לא מהמחנה הפוליטי שלכם? רגע, והמחבלים כן מהמחנה הפוליטי שלכם?

3 אז אומרים לי שאם זה היה קורה לאנשים בשמאל, הימין לא היה נועק. קודם כול, קשה להתייחס לשאלה כל כך תיאורטית על מקרה שלא היה ולא עתיד להיות. הרי אם קצין מודיעין היה מדליף מסמך שהוא נגד נתניהו (ולא נגד סינוואר), הוא היה הופך לגיבור לאומי. כזה שמצייל אותנו מידי נתניהו הרודן. היו מתייחסים לסיפור כאל עבירת משמעת זניחה. הרי הדלפות (לכיוון הנכון) הן נשמת אפה של הדמוקרטיה. המדליף היה משוחרר אחרי מעצר קצר, ומתקבל במחיאות כפיים סוערות בהופעה של שלמה ארצי. איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא.

ובכל זאת, באופן אישי, אני בא בידיים נקיות לדיון התיאורטי הזה. לפני 12 שנה כתבתי פה את הדברים הבאים: "כבר כמעט ארבעה חודשים יושבת בכלא נווה תרצה צעירה שנעשה לה עוול נוראי. קוראים לה ענת קם. רגע, לא לקפוץ. לא אמרתי שהיא חפה מפשע. לא אמרתי שלא מגיע לה עונש. היא מאוד לא חפה מפשע, ומגיע גם מגיע לה עונש. בסדר? אבל ממש לא בסדר הגודל של העונש שהיא קיבלה. גם לא משהו קרוב לזה. אני באמת לא מבין איך כל אדם שיש לו מעט חוש צדק - בעל דעות שמאלניות, ובעיקר, כפי שיוסבר מיד, בעל דעות ימניות - יכול להשלים עם הסעיף החמור והמופרך שבו הורשעה קם, סעיף הריגול. מה היה לנו פה? חיילת שהעבירה מסמכים סודיים, ממש לא לאויב, אלא לעיתונאי ישראלי שפרסם את הדברים תחת פיקוח של הצנזורה. זו עבירה חמורה, זה מעשה מסוכן, צריך ליצור פה הרתעה ברורה, וגם יש

לה משקפיים מעצבנים - אבל ריגול? ארבע וחצי שנות מאסר?". אחרי פרסום המאמר הזה קיבלתי הרבה תגובות חריפות מקוראים, שתהו איך אני מגן על מי שניסתה לפגוע כך בפעולות צה"ל, אבל אני חששתי שבסופו של דבר הסיפור הזה יתהפך עלינו, ובכפל כפליים. הנה, כך כתבתי: "אולי יש מי שחושב שעיתון 'הארץ' שאליו הדליפה קם הוא האויב, אבל כדאי לו מאוד לשים לב לעובדה שבסופו של דבר מי שעלול להיפגע יותר מכולם מהתקדים המסוכן של קם, הוא אויב אחר לגמרי. האויב החדש של מערכת הביטחון (שהוא האויב הישן של הפרקליטות): ציבור המתיישבים ותומכיהם. הרי כבר במקרה של חמשת מארגני ההפגנה ההיא נגד פינוי רמת גלעד, ראינו איך הפרקליטות ניסתה עד הרגע האחרון לתקוע את סעיף הריגול בכתב האישום. ובכל זאת, השבוע ח"כים מימין קידמו כל מיני יוזמות חקיקה שמנסות לפגוע בסיכוי שענת קם תקבל בערעור שלה הפחתה קלה מהעונש המוגזם שנגזר עליה. אני באופן אישי, מאוד מקווה שקם תשתחרר הרבה לפני הזמן, ושעוד אז, חברתה לתא לא תהיה איזו חיילת ימנית שתפלה מלשכת מפקד החטיבה את תוכניות הפינוי של המאחז הבא...".

4 יש כל כך הרבה זוויות שאפשר וצריך וחובה לטפל בהן בסיפור הזה. בראש ובראשונה, כמובן, הסתרת מידע ביטחוני רגיש למשא ומתן על החטופים מראש הממשלה. זאת לא "פרשת ההדלפה" אלא "פרשת ההסתרה". עוד לא התחלנו לחקור מה היה שם בליל 7 באוקטובר, ולמה ראש הממשלה לא היה בתמונה, והנה כמה חודשים אחר כך שוב הוא לא מקבל מידע כה חיוני. ומי שמנסה לתקן את זה, הופך לבוגד שעלול לקבל מאסר עולם. טוב, ברור: אם ראש הממשלה הוא רוצח החטופים, אז מי שמשתף איתו פעולה, ועוד מביא מסמכים שמלמדים שסינוואר הוא זה שלא משחרר חטופים, ולא נתניהו - דינו מאסר ממושך. טוב שלא כיסא חשמלי. אבל אני רוצה לפנות לזווית אחרת, שראוי להכיר וללמוד לעומק. היא לכאורה הכי לא אקטואלית. היא קשורה למה שהיה פה לפני שמונים שנה. עוד לפני קום המדינה. אבל היא הכי אקטואלית. כי מנגנון ההפעלה הדורסני של השמאל נגד מי שמאיים על ההגמוניה שלו בעצם לא השתנה מעולם.

בספר מורתק שיצא השנה, 'הבגנים' - זרעי הקרע מאלטלנה ועד היום' (הוצאת דביר), מספר איש הפרסום ד"ר גיל סמסונוב על המלחמה של מפא"י וכן גוריון בגיבורי ישראל אנשי האצ"ל, ובעיקר במנחם בגין מנהיגם. שיעור היסטוריה דויד: בתקופת המאבק בבריטים הממסד של מפא"י-ההגנה הפלמ"ח הכריז מלחמה חסרת תקדים נגד האצ"ל והלח"י. בן גוריון ואנשיו ראו במאבק שלהם איום משולש על ההגמוניה. קודם כול, הם חששו מנהירה של צעירי היישוב אל המחנות, הארגונים הלוחמים, במקום להגנה ולפלמ"ח. שנית, הם חששו מערעור האסטרטגיה של שיתוף הפעולה עם בריטניה, שהקנתה לממסד הציני חופש פעולה עם הבריטים והשפעה על מספר הסרטיפיקטים (אישורי העלייה) וחלוקתם. החשש השלישי היה מכך שאנשי המחנות יקצרו את התהילה כמשחררי הארץ לכשתקום המדינה היהודית.

5 נו, אז איך נלחמים באיך, שלא חושב בדיוק כמוך? "מול המחנות", מספר סמסונוב שהקדיש עשרות שנים למחקר וגביית עדויות מאנשי הדור ההוא, לצד עבודתו כאיש פרסום ואסטרטגיה מצליח, "העמיד הממסד מכונת תעמולה ארסית משומנת היטב, ששלטה בתקשורת ובמסריה לציבור היהודי: תחנות הרדיו 'קול ישראל' ('קול ההגנה') ו'קול ירושלים' המגדוריות ועיתון ההסתדרות 'דבר', כלי התקשורת הנפוץ והמשפיע ביותר. המטרה הייתה להציג את הארגונים אצ"ל ולח"י ואת פעילותם כסכנה לגורל היישוב. אחרי פעולות של המחנות נהגו לפרסם ב'דבר' את הפרטים הידועים על מבצעי הפעולה וביקשו את עזרת הציבור בהיוויים ובהסגרתם לבריטים. בעוד העימות עם הבריטים היה מאבק של דוד בגוליית, העימות עם מוסדות היישוב היה קשה עוד יותר, שכן היה למעשה חד-צדדי. אצ"ל ולח"י שאפו להקמת מדינה, לא למלחמת אחים. הם נלחמו במוסדות

המנדט, לא במוסדות היישוב העברי. אך מן העבר השני ששו אלי קרב. הביטוי האכזרי ביותר לכך היה הסוון". פירוש המילה סוון בצרפתית הוא עונה. קיצור של "עונת הציד". עונת הציד של חברי המחתרת נפתחה בהוראתו הישירה של בן גוריון בדצמבר 1944. בן גוריון הציע לשותפיו להנהגת היישוב שהפלמ"ח ימסור את אנשי המחתרות לידי הבריטים. סמסונוב מספר שבעוד מאיר יערי, שראה באנשי המחתרות פשיסטים לכל דבר, תמך בהצעה, יצחק טבנקין התחלחל מהרעיון שיהודים יחטפו יהודים וימסרו אותם לידי הפריץ. ואז הגיע יגאל אלון והציע פשרה: את אנשי המחתרות ימסרו לידי הבריטים רק מי שיתנדבו לעשות זאת. זאת לא תהיה חובה. "הפשרה התקבלה", כותב בכאב סמסונוב, בעצמו דור שני למשפחה הלוחמת, "המהות נשארה: שיתוף פעולה עם הבריטים שבמרכזו הסגרת אחים".

6 הספר הזה נקרא בנשימה עצורה. קשה לבחור מה לצטט מתוכו. אבל הנה בכל זאת סיפור אחד, דווקא לא מהקשים בספר, שמתחבר לי לאירועי השבוע: יהושע ורקר ואשתו רחל לבית הורוביץ היו דור שני לחרדים ירושלמים מעריצי ז'בוטינסקי והשתייכו לשבט ריבלין המפורסם. ורקר הצטרף להגנה ועם הזמן היה למפקד הפלוגה החרדית של הארגון בעיר העתיקה. שם הכיר את האחים דוד ואסתר רזיאל ונוצר ביניהם קשר מיוחד. כשרזיאל התפלג מההגנה לאצ"ל, הוא ביקש מורקר להישאר בהגנה ולסייע לאצ"ל מתוכה. ורקר אכן סייע למחתרת בהדפסת כרוזים וחוברות הדרכה, תוך סיכון בית הדפוס המשפחתי. בין השאר הדפיס את ספר הדרכת הנשק הראשון שפורסם בארץ, 'האקדח', שכתבו שטרן ורזיאל. בתקופת הסוון נודע לאחד מקרוביו, ממפקדי ההגנה, על הסיוע לאצ"ל. הוא לא עשה לורקר הנחת משפחה והורה על חטיפתו. ורקר, תושב שכונת שערי חסד בירושלים, נחטף ב-2 בינואר 1945. הוא הונס למערה ליד פרדס חנה, שם עונה והוכה קשות. "במשך 18 ימים קרים", מתאר סמסונוב, "הוא שכב במערה פרוצה לרוח ולגשם, ללא מזון ראוי, הרחק מאשתו רחל ומחמשת ילדי, שלא ידעו מדוע נעלם (רחל אפילו פנתה למשרתה הבריטית). במהלך החקירות האלימות אמר לחוטפיו כי הוא קצין בהגנה, כפי שאכן היה, אבל הם המשיכו לענות אותו משום שסירב להסגיר שמות של אנשי אצ"ל. רק כעבור כשלושה שבועות שחררו וורקו אותו בשדה סמוך לפרדס חנה. אף שידעו שהוא דתי שומר מצוות, הוא הוטל מוכה וחבול בערב שבת, הרחק מביתו. נכדו, חיים כהן, סיפר לי שאמו שמעה במשך שנים את סבו צועק בלילות בשל הטראומה, אך הוא מעולם לא דיבר על כך, וגם לא היה מוכן לגלות מיהו בן המשפחה שהסגירו".

7 אגב, נכד אחר של ורקר אתם מכירים: בחור בשם יוסי כהן שהפך לראש המוסד. מעניין, אה? אבל העניין שלנו עכשיו הוא לא המוסד ופעולותיו המוצלחות והעלומות מחוץ לגבולות המדינה, אלא השב"כ, שאחרי הכישלונות של 7 באוקטובר החליט להשקיע בטיפול ב"אויב" מבפנים. כתבתי שמנגנון ההפעלה הדורסני של השמאל לא השתנה מאז ימי בן גוריון. משהו בכל זאת השתנה. לרעה. אחרי שמונים שנות הגמוניה, השמאל מרגיש שהוא עכשיו במלחמה האחרונה, מה שהופך אותו לעוד יותר מסוכן. הוא מרגיש שהוא עלול לאבד את השלטון לטובת האליטה החדשה, זאת שנלחמת ומנצחת בשדה הקרב, זאת שממלאת את בתי המדרש בעשרות אלפי לומדי תורה, זאת שלא יודעת מי זה נחום סטלמן ומה ההבדל בין עמוס קינן לעמוס עוז, זאת שדונלד טראמפ והממשל החדש שלו כל כך אוהבים ומעריצים, זאת שמאמינה שיהיה פה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב. בקיצור, כל אלה שתומכים באיש הרע ההוא שמנגנון ההפעלה הדורסני של השמאל לא השתנה מאז ימי אבא למרות כל זאת, אהנו נצח בסוף בעזרת ה'. למעשה כבר עכשיו אהנו מנצחים. השאלה היא רק מה המחיר שישלמו בדרך אנשים כמו אליעזר בן בינה והשני שאסור לפרסם את שמו. לא פשוט. תתפללו עליהם. הם וקוקים לרחמי שמיים מרובים כדי לצאת בשלום מהמערה של הפלמ"ח. ●

BLACK FRIDAY

תנו לבית שלכם פאן חדש עם מבצעי הענק
בקאסיאס רהיטים! שולחנות מרהיבים עד 5 מ'!
ספות וכורסאות מהממות! פינות אוכל נדירות
ומבחר ענק של כסאות שהופכים כל בית לזואו!
קאסיאס, רהיטים שמעצבים בתים

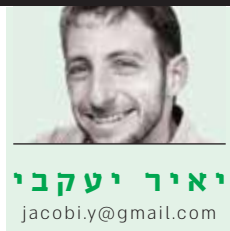
70%
30- הנחה!

CASSIAS
רהיטים שמעצבים בתים

חנות המפעל: סניף כנות- אדום 6 | סניף הדגל: נתניה מפי 5 מתחם סוהו
סניף ירושלים: סניף תלפיות פייר קינג 28 | סניף תל אביב: קיבוץ גלויות 51
חדש! סניף הדגל ראשון לציון: ילדי טהרן 8

WWW.CASSIAS.CO.IL

טלח | ללא כפל מבצעים והנחות | לחברי מועדון ומצטרפים חדשים (ללא עלות) קרדיט תמונה: מעצבת תהילה ישכיל צלמת סימי יעקובסו

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

מטריות אחרי הגשם

אני זוכר את החורף הראשון שלי בירושלים לפני כמעט 17 שנה. גרתי אז בבית וגן, ובכל בוקר צעדתי לישיבה התיכונית שבה ניסיתי ללמוד את מיטב הנוער את השפה האנגלית. אגב, עד היום אני פוגש תלמידים מאז והם אומרים לי שהייתי מורה מצוין (אבל כשאני מבקש מהם להגיד את אותו משפט באנגלית הם מחייכים בנימוס וממשיכים ללכת, אז כנראה שזה נתון שאפשר לכל הפחות להתווכח עליו).

בכל אופן, בחזרה לחורף. עם הגשם הראשון הלכתי לחנות כדי לקנות לי מטרייה שתגן עליי מהממטרים העזים. כבר בחנות המוכר הסתכל עליי במבט חשוד, כאילו מטרייה היא לא מוצר שאמורים לרכוש. אפילו את המחיר היה נראה לי שהוא מאלתר. הוא ליווה אותי אל הדלת תוך שהוא ממלמל פרקי תהילים לרפואת הנפש. גם ברחוב התגובות היו מוזרות, כאילו לא ראו הירושלמים מעולם אדם עם מטרייה. כשהגעתי לעבודה, חבר בחדר המורים גילה לי את הסוד: בירושלים לא מסתובבים עם מטרייה. הרוחות הירושלמיות שמו להן למטרה להפוך כל מטרייה למפרש מופרע שעניינו האחד הוא להעיף את האוחז בו ישר לכביש בגין כמו מרי פופינס בשעתה, רק עם הרבה פחות הדר ובלי נאמברים מוזיקליים.

בהתחלה חשבתי שהוא מסתלבט עליי, אבל נוכחתי די מהר לדעת שהמטרייה שלי חסרת תועלת. הרוח מעיפה אותה הצידה בפראות, שלא לדבר על הגשם עצמו שמגיע ברובו מהצד בכלל, כאילו העננים הירושלמיים ממוקמים בגובה הדשא ויורים את תכולתם במאוזן. בקיצור, קניתי מעיל טוב וחסל.

אבל אם יורשה לי, אני חושב שבאופן כללי כל הקונספט של מטרייה הוא לא מאוד מוצלח. טעות היסטורית שאנחנו מתעקשים להיאחז בה, אשליה של פתרון. הרי המטרייה הזאת יש בה הרבה יותר נזק מתועלת.

ראשית כול, היא לא באמת מגינה עליך. שזה האל"ף ב"ת של להיות מטרייה. זו היומרה שבגינה היא תופסת לנו מקום חיוני בארון. כי הגשם המבורך יורד לא רק מלמעלה ובטח לא מלמטה, אלא כמצליף. גם אדם שראשו ורובו במטרייה לא יוצא יבש מהסיפור הזה. שלא לדבר על שפריצים ממכוניות חולפות. הו לא, זה לא תחום השיפוט שלה.

אז אני אומר: ממה נפשך! אם הגשם הוא באמת הטפטוף - אז מעיל זה גוד אינאף. ואם הגשם נותן בראש - לא המטרייה היא זו שתציל אותך.

דבר שני, מטרייה היא אקססורי בעייתי מאוד. גם כשהיא יבשה זה לא להיט גדול, אז כשהיא רטובה בכלל אין מה לעשות איתה. הנה, יצאתם מהבית, פתחתם מטרייה והיא

נניח מגינה עליכם מהגשם והגעתם בשלום לעבודה. מה עושים עם המטרייה הרטובה הזאת עכשיו? מניחים אותה פתוחה בכניסה למשרד? מה אנחנו בכיתה ג'?

וכשהגעתם לרכב עם מטרייה רטובה, איפה מניחים אותה? שתרטיב את כל האוטו? על מי אנחנו עובדים? הרי המטרה של המטרייה היא לשמור עלינו יבשים, אבל היא מביאה איתה את כל המים בחזרה הביתה, אז מה עשינו בזה? אין המוצר שווה בנזק ההלך.

אבל כל זה מילא. ניחא. נגיד שממש כמו גוף האדם, גם המטרייה אמורה להיות 60 אחוז מים. אבל מה נגיד על חוויית המשתמש? מטרייה קלאסית מורכבת מקיסמי מתכת ארוכים שמחוברים זה לזה בכוח האמונה ובורג קטן אחד שאי אפשר לראות בעין בלתי מזוינת.

אורך חייה של מטרייה טיפוסית הוא משהו כמו חמישים שניות מרגע הפתיחה הראשונה ואני לארג' איתכם. המוצר היחיד ששובק חיים מהר יותר הוא מדפסת.

אבל האם זה אומר שאנחנו משליכים את המטרייה התקולה לפח? הו לא! לכל אחד מהקוראים יש בבית מטרייה שבורה, אתם יודעים בדיוק איפה היא. "היא לא שבורה", תגידו, "כולה עקומה קצת באחד הצדדים". ואתם תמשיכו לנסות להשתמש בה. אתם יודעים למה? כי זה מוצר שמלכתחילה לא עובד, אז למה שעקמת קטנה תשנה משהו? ואם עוד לא השתכנעתם, הרשו לי ללכת על טוויסט אקדמי. שיטוט מהיר בוויקיפדיה מגלה שהמטריות הראשונות הומצאו בסין העתיקה לפני שלושת אלפים שנה. ולא להגנה מפני הגשם! לא לא. מדובר היה במטריות שהיו מקושטות בסימונים מיוחדים והן היו סמל למעמדו החברתי של האוחז בהן. היום מטריות במחילה הן סמל לאדם שהשתבשה עליו דעתו.

רק בשנת 1730 התחילו להשתמש במטריות להגנה מפני הגשם, וגם אז היו אלה רק נשים, כי לגברים זה היה נחשב "לא מכובד". זה לא אני אומר, זה ויקיפדיה אומרת. אני רק מסכים. מאוד.

אם להיות לרגע פסיכולוג בשקל אני חושב שההיחזקות שלנו במטרייה נובעת מההתמכרות שלנו לאשליה של שליטה. הרצון לעשות סדר בשיגעון, לאלף את הבלתי ניתן לאילוף. אבל הכישלון ידוע מראש והתוצאות ספוגות המים בלתי נמנעות. אז אולי כדאי לנסות לשחרר, להשלים עם זה שבחורף נרטבים וללכת על מעיל טוב ושלום על ישראל.

אה, ואם לא השתכנעתם לגמרי דברו איתי בפרטי, יש לי שבע מטריות שתופסות מקום בארון ואשמח למכור לכן אותן. שבורות כמובן, אבל כאמור, מה זה באמת משנה. ●

טיפ לחיים: אם אתם פוגשים דוב חב"דניק ביער אל תנסו להעמיד פנים שאתם מתים, הוא לא יאמין לכם

השבוע היה יארצייט לאבא שלי אבל לפני השקיעה עשינו סעודה מצחקת ככה שרק למחרת בצהריים התחלתי להרגיש טיפה עצוב

כשאשתי כותבת לי רשימה למכולת אז משום מה יש מוצרים שהיא כותבת להביא "רק אם יש". וההבדל היחיד בין המוצרים האלה למוצרים האחרים זה שעל המוצרים האלה אני מוותר מראש

אמא: מותק יש מלא אזעקות בגוש דן, תיזהר
אני: זה בסדר אמא, אני לא בגוש דן בכלל
אמא: אה נכון, שכחתי שאתה כבר לא בא לבקר אלא אתה צריך משהו
אני:
אמא: יאללה יום טוב שיהיה

מטרייה היא אקססורי בעייתי מאוד. גם כשהיא יבשה זה לא להיט גדול, אז כשהיא רטובה בכלל אין מה לעשות איתה. הנה, יצאתם מהבית, פתחתם מטרייה והיא נניח מגינה עליכם מהגשם והגעתם בשלום לעבודה. מה עושים עם המטרייה הרטובה הזאת עכשיו? מניחים אותה פתוחה בכניסה למשרד? מה אנחנו בכיתה ג'?

יחלום על עתיד,
אחת פשוטה וריח של בית..

עוברים למרכז החדש

שכונת המשוררים בלוד - קהילה עם נשמה

החל מ-
1,790,000 ₪

20%
בחימה
והיתרה באינלוס

מסגרת חינוך
מגוונת ואיכותית

תחבורה ציבורית
קרובה ונגישה

מחיר אטרקטיבי
במרכז הארץ

סביבת מגורים
מודרנית

קהילה צעירה
וצומחת

הכל בנפוף לחתימת הסכם מכר ונספחיו לרבות נספח הלוואת קבלן, ההדמיות להמחשה בלבד

שכונת
המשוררים

HuMantra.

*8347

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מי ינצנץ ראשון

האם ראש הממשלה יפטר את היועמ"שית לפני שראש השב"כ והרמטכ"ל יכוננו פה משטר צבאי? הצטרפו אלינו לסיפור הזוי ממדינה מוטרכת

עם ראש השב"כ, שממילא היה צריך לפרוש מזמן עקב כישלונו המדהדד והמתמשך. הקפלניסטים כמוכן יבעירו את הרחובות אבל הם עושים את זה גם ככה, מקסימום יעברו מפצצות תאורה לירי בכינון ישיר, לא משהו שהשב"כ לא יודע לטפל בו. זאת אומרת יודע, אבל לא מטפל. עוד סיבה להודות למר בר על שירותו המסור ולמנות ראש שב"כ חדש עם תפיסות ישנות, שמאמינות שהדרג המקצועי צריך למלא את הוראות הדרג המדיני ולא להפך.

מי יפטר קודם

שנייה אחר כך תהיה כמוכן עתירה לבג"ץ, שיקפיא את הפיטורים ויורה למדינה להשיב תוך 48 דקות או להשיב את בר לתפקידו או להושיב את נתניהו בכלא או שלושתם יחד או רק לכלוא את נתניהו. היועמ"שית מן הסתם תודיע שהיא לא יכולה לייצג את הממשלה בבג"ץ כי היא היועצת המשפטית שלה (היא מאוד מקפידה על ניגוד אינטרסים, לפעמים), ובמקביל תאסור על נתניהו ו/או מי מטעמו לייצג את עצמו ו/או את הממשלה ו/או כל מי שעלול להעלות טענה משפטית שחולקת עליה.

שופטי בג"ץ ישמעו בכובד ראש את כל הצדדים, הן את אלה שמתנגדים לפיטורי ראש השב"כ והן את אלה שמתנגדים לנתניהו, יפסלו את ההדחה ויוציאו את נתניהו לנבצרות בתור עונש. במקביל תסמך היועמ"שית את השב"כ והצבא להקים ממשלה חדשה, כפי שעושים מדי פעם ברפובליקות בננות נאורות באפריקה ובמרכז אמריקה. השרים הישנים יוכלו להמשיך להגיע לישיבות הממשלה כמו ג'ורג' קוסטנזה ואפילו לאכול מדי פעם בורקס, בתנאי שיישארו בסוף לנקות את הפירורים מהשטיח. כלומר מעצמם.

אם השרים יעשו בעיות תמיד אפשר לפזר את הממשלה ולהעביר את סמכויותיה למשנה ליועמ"שית, שזה כמו המצב היום רק בלי השרים הנודניקים וישיבות הממשלה המיותרות שלהם. זה גם יחסוך המון כסף שאפשר יהיה להפנות לבניית בתי סוהר חדשים, כדי לאכלס בהם את המוני הביביסטים שייצאו להפגין ברחובות נגד החונטה הצבאית־משפטית, כאילו הם אזרחים שווי זכויות במדינה פרימיטיבית בצפון אמריקה.

ככה שאם רוצים לעשות פה משהו צריך קודם כול לחזור ליסודות ולהסדיר בחוק את יחסי הרשויות, כמו שהיה פה פעם, מזמן, לפני שאהרן ברק החליט שהפרדת רשויות זה כמו הפרדה בקווי מהדרין - שופטים מקדימה ושאר הרשויות בבגאז'. ואז הקפלניסטים יצאו לחובות (יצאו? הם בכלל חוזרים הביתה לפעמים?) ואחוסלים לנשק ימשיכו להרוס את המדינה ושתדלנים שונאי עמם ישפיעו על ביידן לנצל את הזמן המועט שנותר לו כנשיא כדי להמטיר על המדינה היהודית אש וגופרית, ולמנוע ממנה נשק כדי שהיא לא תוכל להשיב אש בחזרה.

אין ברירה, צריך לחכות בסבלנות שטראמפ יחליף את ביידן. בינתיים אין יותר מדי מה לעשות, אולי לנסות למנות רמטכ"ל חדש, בתקווה שהרצי לא ילך לחסום כבישים יחד עם בוגי וההוא, איך קוראים לו, זה עם המניות ממלחמת לבנון.

כשטראמפ יהיה נשיא הוא לא ילחץ עלינו, לא יגביל אותנו, הוא יעודד אותנו ויהיה לגמרי בעדנו. אומנם עד שזה יקרה כבר נהיה לגמרי רפובליקת בננות, כי בעוד שבועיים נתניהו צריך להתחיל להעיד במשפט שלו והיועמ"שית כנראה הולכת לנצל את זה כדי להוציא אותו לנבצרות או להוציא אותו מדעתו, מה שיותר יזרום לה. לכן נתניהו חייב לפטר אותה לפני שהיא תפטר אותו. השבוע הוא כבר התחיל לפזר רמזים שהוא שוקל את זה ברצינות, מה שאומר שאין שום סיכוי בעולם שזה יקרה.

ואולי, אולי בכלל היועמ"שית וראש השב"כ והרמטכ"ל התפטרו כבר מזמן, רק לא עדכנו בזה את ראש הממשלה. עניין של הרגל. אמרתי לכם, מדינה מיוחדת. ●

בישראל הנאורה לא יעלה על הדעת לספר הכול לראש הממשלה, למה מי הוא בכלל? נתניהו והרמטכ"ל

אם השרים יעשו בעיות, תמיד אפשר לפזר את הממשלה ולהעביר את סמכויותיה למשנה ליועמ"שית. זה גם יחסוך המון כסף שאפשר יהיה להפנות לבניית בתי סוהר חדשים, כדי לאכלס בהם את המוני הביביסטים שייצאו להפגין ברחובות נגד החונטה הצבאית־משפטית, כאילו הם אזרחים שווי זכויות במדינה פרימיטיבית בצפון אמריקה

מדינת ישראל היא מדינה מיוחדת. כל המדינות נמצאות בחו"ל, רק אנחנו נמצאים בארץ. כל המדינות מחבבות ספורט, רק אנחנו מתלהבים עד הגג כשהנבחרת שלנו מצליחה לנצח 0-1 מדינה אסלאמית בינונית כמו בלגיה במשחק שלא קובע שום דבר. ברוב המדינות אנטישמיות נחשבת תופעה פסולה, אצלנו לשנוא יהודים זה הכי נורמטיבי. בכל המדינות הממשלה ממונה על הדרג הפקידותי, כאן הפקידים שולטים בשרי הממשלה, כפי שנהוג במדינות מתקדמות באמת כגון (על פי סדר הא"ב) איראן, אפגניסטן וישראל.

קחו לדוגמה את המקרה המוזר של השב"כ, הידוע כ"שירות ביטחון כללי" או "שתקו ביביסטים כבר". ברוב המדינות הדמוקרטיות נהוג שאם יש חשד כלשהו כלפי אזרח הוא נעצר, מובא לחקירה, מקבל ייעוץ משפטי ואז עומד לדין או משוחרר. גם אצלנו בעיקרון זה קצת ככה, אלא אם כן האזרח חשוד בהדלפת מידע צבאי לראש הממשלה. במדינות לא מפותחות כמו ארצות הברית או בריטניה עדיין קיים המנהג הנפסד שלפיו לא יעלה על הדעת שהדרג הצבאי יסתיר מידע מהדרג המדיני. במדינה הנאורה המתקדמת ישראל לא יעלה על הדעת לספר הכול לראש הממשלה, למה מי הוא בכלל.

ומכיוון שהדרג הפקידותי הוא הקובע, מותר לו לעשות ככל העולה על רוחו: להשתיל בטלפונים תוכנות ריגול, להעביר חשודים עינויים גופניים ונפשיים, להכתוב מדיניות, להדליף מידע כשבא לו ואז להאשים בריגול חמור את מי שמדליפים מידע נגדי. ככה השב"כ יכול להוציא בסיוענות צווי מעצר מינהליים, להשליך חשודים לימים ארוכים של מעצר בבידוד ללא זכות לראות עורך דין, ומצד שני להתעלם לחלוטין מקריאות מפורשות לרצוח את ראש הממשלה.

אילו היה מגיע לכאן תייר ממדינה מערבית נחשלת, למשל גרמניה או צרפת, הוא בטח היה מסתכל עלינו בתמיהה ושואל: אם הפקידים הבכירים מורדים בנבחר הציבור, אם שופטים רומסים ברגל גסה זכויות אזרח אלמנטריות, אם הצבא מנהל את המלחמה בעצלתיים והרמטכ"ל מדיח קצינים מצטיינים במקום לחתור לניצחון - למה הממשלה לא מחליפה אותם? הרי הטכנולוגיה קיימת.

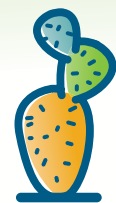
גלי בהרב־קוסטנזה

אז כן, הטכנולוגיה קיימת. אבל אנחנו מדינה מובילה בפיתוח טכנולוגיות חדשניות, מה לנו ולטכנולוגיות המיושנות האלה. אצלנו כל ביקורת על השב"כ היא פגיעה בביטחון המדינה, כל דאחקה על הרמטכ"ל היא הסתה, וכל ניסיון להקפיד על עקרון הפרדת הרשויות הוא השלטת משטר טוטליטרי כמו בשנות ה־30 אתם יודעים איפה.

בואו נדמיין ששר המשפטים מביא לישיבת הממשלה הקרובה הצעה לפטר את היועצת המשפטית לממשלה. עכשיו בואו נניח שהשרים (חוץ מנתניהו שאסור לו להתערב ובכלל לדעת דברים שראש השב"כ לא אישר לו) מצביעים בעד. נו, מה אז? האם גלי בהרב־מיארה תגיד "לא רוצים, לא צריך", תארוז יפה את החפצים שלה ותקנה לעצמה כרטיסים למופע הקרוב של שלמה ארצי?

אתם הרי יודעים שזה לא יהיה ככה. כלומר, למופע של ארצי היא אולי כן תלך, אבל עוד לפני כן היא תוציא מכתב שיקבע שההדחה לא חוקתית או שקר כלשהו אחר ותפסול את הפסילה של עצמה ותישאיר בתפקידה. ואם הממשלה תתעקש ותודיע שמבחינתה היועמ"שית כן מפוטרת? אז כמו ג'ורג' מסיינפלד, היועמ"שית המפוטרת תמשיך להגיע לישיבות הממשלה כאילו לא קרה דבר. רק שבניגוד לג'ורג' היא לא תשב בקצה השולחן ותעשה קולות של שטיח אלא תוציא את נתניהו לנבצרות, תודיע לשרים שהם מפוטרים ותמנה במקומם ממשלת בובות טכנוקרטית בהכשר בג"ץ העדה החד־צדדית.

לכן צריך להיות חכמים ולא להתחיל עם היועמ"שית אלא

בואי להוביל

שירות לאומי משמעותי

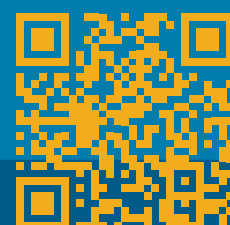
באשכולות

יום גיוס בנות שירות לאומי

יום חמישי | ב' בטבת, 2 בינואר 2024
8:00-16:00 | באולפנת אמית מודיעין

רח' משה דיין 33 מודיעין

להרשמה סירקיי:

אשכולות מרכזי הסיור
והתודעה של ישראל

@eshkolot17

לשאלות מוזמנות לפנות לשקד:

058-6600429

www.eshkolot-il.com

"לא יוצאים מעזה לפני שאחרון החטופים בישראל"

ההלם מהחטיפה, האח ששרד ושב הביתה, והסוכה שמחכה לגיא בחצר: אימו ודודתו של החטוף גיא דלאל משתכות בהתמודדות עם הסיוט היומיומי, תוקפות את סתימת הכיות שמוביל מטה משפחות החטופים ומציעות את הכתרון שלהן להשבת החטופים, שלא יבוא על חשבון ביטחונה של ישראל

הדס צורי // צילום: שלומי יוסף

"גיא מחויב לחזור הביתה, אין שום אופציה אחרת". האחיות מירב גלבוועידלאל (משמאל) וטל גלבווע

ג' יא זה ילד מתנה! הוא ילד של הודיה וכיבוד הורים, ילד שמח שאוהב את החיים. זה גם אחד הכעסים שלי, כי ברור לי שגם כשהוא יחזור מהשבי, חלק משמחת החיים הזאת תילקח ממנו", אומרת מירב גלבע-דלאל, אימו של גיא בן ה-23 שנחטף ממסיבת הנובה. גיא נסע למסיבה עם חבריו עידן, רון ואביתר. עידן ורון נרצחו, גיא ואביתר נחטפו לעזה.

אחותה של מירב, טל גלבע, היא יועצת ראש הממשלה לזכויות בעלי חיים ופעילה חברתית ותיקה ומוכרת. טל מצטרפת לריאיון ומספרת שגיא קשור באופן מיוחד לאימו. "במשפחה כולם יודעים שאין לי חוש הומור. אני לא מבינה בדיחות", מחייכת מירב, "עכשיו, כשגיא לא כאן, אני מגלה כמה הוא היחיד שידוע להצחיק אותי וזה מאוד חסר לי". לפני שנכנסתי לביתה של מירב, חששתי. ראייתי כבר כמה משפחות חטופים, ותמיד אני מוצאת את עצמי חסרת מילים לנוכח הסיט שהם חיים בו. גם מירב חיה את 7 באוקטובר בכל יום מחדש, אבל כשהיא פותחת לי את הדלת אני פוגשת שמחת חיים ואפילו שובבות, למרות שהחיים שלה ושל אילן בעלה וילדיהם גל וגאיה נעצרו מאז אותו יום. מירב היא פסיכותרפיסטית גופנית, ולפני שבנה נחטף היא עבדה מהבוקר עד הלילה. כיום היא לא מסוגלת להתרכז כמעט בשום דבר מלבד בעשייה למען חזרת החטופים. זה מוטיב שלא מספיק מדובר בנוגע למשפחות החטופים: רובם חדלו מכל עיסוקיהם ומעבודתם וחיהם נעצרו לחלוטין. כל מה שהם עוסקים בו בכל רגע של היום והלילה הוא יקיריהם שנחטפו. הבתים של המשפחות מלאים בתמונות וציורים של החטופים ובכרטיסים ומדבקות לחלוקה לזכותם, והם חיים ביום אחד ארוך שכולו ה'7.10.

"רק לא חטוף"

"גיא חיכה שלושה חודשים למסיבה הזאת", אומרת מירב. "ביום שבו הוא עמד לנסוע למסיבה, הוא אמר כל הזמן 'הגיע התאריך'. בשלב מסוים זה התחיל להפריע לי ואמרתי לו: גיא, תפסיק להגיד את זה! גם התאריך של מחר יגיע ותחזור לאכול את הקוסקוס של אמא".

ידעת שהוא נסע למסיבה בעוטף?

"לא", היא עונה. "גם הוא לא ידע, הוא חשב שזה בבאר שבע. שבועיים לפני שגיא נחטף הגיע אליי לטיפול לוחם ששירת בדרום, ואמר לי שהגזרה הדרומית חמה מאוד. אם הייתי יודעת שגיא נסע לשם הייתי משתדלת להגיא אותו מזה".

את כועסת על מי שאישר את קיום המסיבה דווקא שם?
"הקצין שאישר את המסיבה לא ידע על מה הוא חותם ולא יידע את הגזרה. הצבא לא ידע שמתקיימת שם מסיבה", היא אומרת. "מפקד הטנק שהגיע למסיבה סיפר שהגיע לשם במקרה. אז את שואלת אם אני כועסת? כן, אני כועסת על כל העולם, גם על נתניהו ועל הצבא ועל כל מי שבמשמרת שלו חטפו לי את הילד". היא מספרת שתמיד חששה מחטיפות. "שירתי בצה"ל בתקופה שבה היו כמה חטיפות חיילים וזה נשאר לי בתודעה. כשהילדים גדלו הייתי נוסעת בכל הארץ כדי להביא אותם מכל מיני מקומות. פחדתי נורא מחטיפות".

מירב מספרת שלפני שגיא נסע למסיבה הוא נכנס ויצא מהבית כמה פעמים. "לאמא שלי היה מנהג שהיא הכניסה לנו היטב: לא להיכנס הביתה אחרי

"זה הריפוי שלנו". מירב ובעלה אילן בחלוקת מאפים לחיילים

בפוליטיקה. "כשראינו לראשונה בטלוויזיה שרון צור מנהל את מטה החטופים, אמרתי למירב 'אכלנו אותה'. היא בכלל לא ידעה מי הוא, והסברתי לה שזה אדם שעד לפני זמן קצר ערך כנסים בנוגע לאופן ההתמודדות עם 'הרעל הבייסטי', כלשוננו". שבועיים לאחר החטיפה המשפחה הגיעה לכיכר החטופים. "אנשים כבר הפגינו שם עם מדבקות של 'אשם במחדל' ו'חופשי בארצנו', אומרת טל. "לא הבנו מה הקשר של החטופים למפגיני קפלן. זו המשפחה שלי, זה גיא שלנו, מה הקשר שלכם לדבר הזה? הרי ראינו אתכם מפגינים בקורונה ואחר כך ברפורמה בדיוק באותו אופן. למה אתם מתלבשים על הנושא הזה? אלה החיים של האהובים שלנו! היה לנו ברור שהנושא של החטופים צריך להיות קונצנזוס של כל מדינת ישראל ולא פוליטי בשום צורה".

טל ניסתה לדבר עם המפגינים: "אמרתי להם שאני דודה של גיא שנחטף לעזה ושנאחנו מבקשים שבכיר לא תהיה פוליטיקה. בהתחלה אנשים הקשיבו, לקחו את המדבקות וזרקו אותן לפח מתוך הבנה שככה זה צריך להיות, אבל אז מישהי עברה וזיהתה אותי. היא התחילה לצעוק: 'זה הכול בגללכם! בגלל הביי שלי'. אנשים צעקו לי 'ביי שלח אותך', ואז מתוך כעס פלטתי קללה כלפיה". זמן קצר לאחר מכן רביב דרוקר העלה את הסרטון בתוכנית 'המקור' והציג את טל כיועצת ראש הממשלה. "הוא לא ציין את העובדה שהאחיין שלי חטוף בעזה. במשך חמישה ימים התנהל גנדי קמפיין ברשתות החברתיות: 'טל גלבע, יועצת ראש הממשלה, מתנגדת במשפחות של חטופים', כשהאמת היא שאני משפחת חטופים והמפגינים שצעקו עליי הם שהתנגחו בי".

איך את מתמודדת עם ההתקפות התקשורתיות?
"אני ממש לא מתרגשת", היא אומרת, "אני פעילה חברתית כבר כל כך הרבה שנים. גם בתחום של בעלי החיים תמיד נחשבת רדיקלית בנוגע למשחטות ובתי מטבחיים למשל. יש לי עור של פיל כשמדובר בי, אבל אני לא חסינה כל כך כשפוגעים במשפחה שלי".

בשבוע שעבר היא פרסמה פוסט בנוגע לצביקה מור מפורום תקווה, לאחר שבת משפחה של חטופה דיברה נגדו בריאיון טלוויזיוני. "כאב לי כל כך שהיא דיברה כך על צביקה. היא אמרה שמשפחת מור היא משפחה שמקדשת מוות ושהיא לא בטוחה שזה מה שאיתן היה רוצה שהמשפחה שלו תעשה.

שאר החטופים ונלחמים להגן על אזרחי מדינת ישראל".
"בשביל החיילים מירב ואילן הם פשוט השראה", אומרת טל, "משפחה של חטוף שלוקחת את הצער למקום של נתינה".

"מה שמחזק אותי במפגשים עם החיילים הוא שאני רואה שם את מימוש החזון שלי בקשר לחברה הישראלית", מסבירה מירב. "שם אפשר לראות את האחדות, איך חייל יוצא מהמקלחת והשני חוזר עם טלית מהתפילה וכולם יושבים יחד לארוחת בוקר באחוזה אמיתית ובאהבת חינם. זה נותן לי כל כך הרבה תקווה וכוח.

"חוץ מהפעילות הזאת, אנחנו כל הזמן עסוקים בלגרש את המחשבות השליליות ולחשוב מחשבות טובות. יש תמונה שטל מצאה שבה רואים את גיא נכנס הביתה. בכל פעם שיש לי מחשבה מצערת, אני מדמיינת את התמונה הזאת ואת החזרה שלו הביתה. אני לא נותנת לאף מחשבה רעה להיכנס. קנינו לו אוטו חדש ויש פה סוכה שהוא צריך לפרק עוד מהשנה שעברה. הוא הבטיח לאילן שאחרי המסיבה הוא יעזור לו לפרק אותה, ומאז היא מחכה לו. הוא מחויב לחזור הביתה, אין שום אופציה אחרת".

לפני כמה חודשים עברה מירב ניתוח לב פתוח והיא עדיין נמצאת בשיקום ארוך. "הייתה לי בעיה קודמת בלב", היא אומרת, "אבל שברון הלב שלי האיץ את התפולוגיה. מהרגע שגיא נחטף הרגשתי שכל הזמן כואב לי הלב".

"בכל פעם שהיא הייתה אומרת 'כואב לי הלב' הייתי אומרת לה 'בטח שכואב לך הלב, חטפו לך את הבן'", נזכרת טל. "כשהיינו בלווייה של אליקים ליבמן וחזרו ממערת המכפלה, היינו צריכות ללכת כברת דרך ארוכה ומירב ממש התקשתה ללכת. ניסיתי לעודד אותה ואמרתי לה 'אללה פדלאה, תזיזי את עצמך'. מסתבר שכמעט הרגתי אותה". "עכשיו אני אחרי הניתוח, החליפו לי את המסתם, אבל אני עדיין מרגישה את אותו הכאב בלב", אומרת מירב בצער.

"רונן צור? אכלנו אותה"

כיועצת ראש הממשלה לזכויות בעלי חיים, טל היא חיה פוליטית, בעוד מירב אינה מעורבת כלל

מירב גלבע-דלאל, אמו של החטוף גיא דלאל: "הרבה פעמים כעסתי על עצמי שלא קראתי לעסקה בכל מחיר, כמו משפחות אחרות. הרגשתי כאילו אני לא נלחמת מספיק בשביל גיא, אבל ידעתי שאסור שהצבא יצא משם ולא משנה מה הן התחושות הפנימיות שלי בתור אמה. יש אולי ציפייה ממשפחות חטופים שיגידו 'קחו הכול ותביאו את הילדים', אבל אני מסתכלת בראייה רחבה יותר. אנחנו צריכים לעמוד על שלנו ולקבל את הביטחון בחזרה"

הלב נשבר פעמיים

בזמן שבו המשפחה הבינה שגיא נחטף לעזה, גל התחבא ממחבלי הנוח"ב במשך שבועות. "בשלוש בצהריים נסעתי להביא את גל ממשטרת אופקים", אומרת טל. "הוא התעקש לראות את הסרטון. אמרתי לו שלא כדאי ואין טעם, אבל הוא בכל זאת צפה ואחר כך הוא ממש פירק לי את הרכב בצרחות והשתוללות פיזית של תסכול עמוק. גל בא למסיבה רק כדי לשמור על גיא והצער שלו היה שובר לב".

איך גל מתמודד היום? הוא הולך למפגשים של שורדי הנובה?

"לא ממש", אומרת מירב, "מבחינתם הטראומה הסתיימה והם עכשיו לומדים להתאושש ממנה, ומבחינת גל כלום עוד לא נגמר עד שגיא לא יחזור". גל עושה הרבה הסברה בחו"ל ומצטרף למשלחות שונות כדי לדבר על נושא החטופים.

איך מחזיקים מעמד?

"יש דבר אחד שמירב לא מוותרת עליו", אומרת טל, "היא ואילן מתנדבים כל שבוע ומביאים לחיילים בכל רחבי הארץ את החלות והעוגות של החמ"ל המתוק". את החמ"ל המתוק הקימה עורכת הדין תמר ארבל, ובמסגרתו אופות נשים רבות חלות ומאפים לחיילי צה"ל. "זה הריפוי שלנו", אומרת מירב. "אנחנו באים להגיד תודה לחיילים שעושים הכול כדי להחזיר את גיא ואת

שיצאת ממנו כי זה מביא מזל רע. גיא עשה את זה ארבע פעמים לפני שנסע. בפעם הרביעית התחלתי להרגיש שלא טוב לי. התכסיתי זעה קרה", משחזרת מירב. "לא רציתי להיות עוכרת שמחות וחרדתית, אז אמרתי לגיא: תזכור שגם אם אתה מקבל אגרוף, מכה כואבת, רגע אחרי זה כל הגוף שלך מתמלא באהבה של אמה ואתה מרגיש את האהבה שלי ושל אבא והאחים. ואז אמרתי לו: אתה החיים של אמה! אין ילדים כמוך, איך זכיתי בך. והוא אמר לי: אימוש, את האמה הכי טובה בעולם, ויצא".

בשעות שלאחר מכן היא חוותה חרדה גדולה. "פחדתי מתאונת דרכים. דיברתי עם בורא עולם וביקשתי שיוציא אותי מהמצב הנפשי הזה. הלכתי לכיור כדי לשטוף את הפנים וראיתי במראה המון אנשים שבאים אליי. לא הצלחתי להירגע עד שעה מאוחרת, הייתי ממש אומללה".

גל, אחיו הגדול של גיא, היה באותו לילה במסיבה אחרת. לקראת שלוש בלילה הוא החליט שהוא רוצה ללכת למסיבה כדי להיות עם גיא ולשמור עליו, כי זו הייתה מסיבת הטבע הראשונה שלו. בסביבות שש בבוקר הם שלחו למירב תמונה של שניהם מחייכים. כשהתחילה מתקפת הטילים, גיא וגל יצאו משטח המסיבה, כל אחד ברכב שלו, אבל מחבלי הנוח"ב החלו לירות על הרכבים והם יצאו מהם והתחילו לברוח. "בהתחלה גל היה בטוח שגיא הספיק לצאת מהאזור וזה גם מה שהוא שידר לי",

נזכרת מירב. "הוא אמר לי 'אני בורח, יש רירות'. אמרתי לו שישלח לי מיקום והתכוונתי לצאת ולקחת אותו. לא ידעתי שיש מחבלים בדרום".

"אני ידעתי ולכן לא נתתי לה לצאת", אומרת טל, שהגיעה יחד עם אחותה לימור לביתה של מירב ברגע שהן הבינו שגיא וגל היו במסיבה. טל העלתה פוסט עם תמונה של גיא וביקשה עזרה בחיפושים אחריו. בסביבות השעה 12 החמאס פרסם סרטון של חטופים. "פתאום הטלפון שלי צלצל וצלצל, ומישהו אמר לי 'אני חושב שראיתי את האחיין שלך בסרטון'. ביקשתי שישלח את הסרטון ועדיין לא האמנתי שגיא נמצא שם. זה היה הסרטון הראשון שחמאס פרסם והוא כבר היה ערוך עם מוזיקה, שאחר כך התברר שהיא שיר הלל למוחמד דף ועם לוגו של חמאס.

"הלכתי לקצה החצר ועשיתי פליי, לא רציתי שכולם ייבהלו. המצלמה עברה על פני החטופים ואני אומרת לעצמי 'אוקיי זה לא גיא, זה לא גיא, זה לא גיא' - ופתאום ראיתי אותו. מאז אני לא זוכרת מה קרה", אומרת טל. "האחיין שלי אומר שצעקתי 'לא! מירב עמדה והסתכלה עליי בעיניים מבועתות ולא יכולתי להתחמק מלבשר את הבשורה האיומה הזאת". טל התיישבה ליד מירב ואמרה: "גיא חי, אבל אנחנו בבעיה גדולה מאוד. הוא נחטף לעזה".

"אני זוכרת שאמרתי 'רק לא חטוף, רק לא חטוף'", נזכרת מירב. "מאז אני לא זוכרת כלום. אני חושבת שהגוף שלי עשה ריסטארט ופשוט נכבה. לא שמעתי, לא ראיתי, אלה דקות שנעלמו".

עמדתו מול צביקה עם דמועות בעיניים וביקשתו ממנו סליחה. תבינו, כשצביקה מגיע לכנסת הוא עובר שם התעללות על ידי משפחות חטופים אחרות. הם צועקים עליו ועל שמעון אור, הדוד של אבינתן החטוף."

טל מספרת שלוועדות בכנסת מגיעים אנשים שכבר אינם נחשבים למשפחות של חטופים, בין אם בנסיבות טובות שבהן יקיריהם חזרו בעסקת החטופים הראשונה, ובין אם בנסיבות איומות שבהן התברר כי קרוביהם נרצחו וגופותיהם הוחזרו לקבר ישראל. "אין חטוף אחד שהודיעו שהוא נרצח בשבי ולא ישבתי ובכיתי עליו. אני יודעת מה עובר על כל משפחה, אנחנו חיים את הגיהנום הזה. הפחד הכי גדול שלנו הוא מבשורות רעות כאלה. אני מזדהה מאוד עם הכאב של המשפחות, אבל מגיעים לכנסת אנשים שלא אמורים לייצג משפחות חטופים כי אין להם יותר חטופים בעזה, ואם הם צועקים על שמעון וצביקה זה כבר עובר את הגבול. איך אתם מעיזים בכלל?"

הפוליטיזציה של נושא החטופים חודרת גם למערכת החינוך, בלי מחסומי גיל, מעידה טל. יום לפני הריאיון היא כתבה מכתב למנהלת בית הספר של בתה הצעירה. "זו כבר פעם שנייה מתחילת השנה שבה מורה נכנסת לשיעור ואומרת שהחטופים לא חוזרים כי נתניהו מטרפד עסקת חטופים ממניעים פוליטיים. לא כל המורים יודעים שהבת שלי היא בת דודה של חטוף, והילדה חוותה בוכה מבית הספר", נופה גלבוע במנהלת.

"נתניהו הוא ברזל יצוק"

טל גלבוע מונתה במשרת אמן כיוצנת של ראש הממשלה לזכויות בעלי חיים. אני שואלת אותה איך זה לעבוד לצידו של נתניהו. "נתניהו הוא האדם היחיד בעולם שאני לא מצליחה לתאר במילים", היא מודה. "הוא בן 75, ואין אף אחד מכל הצעירים שעובדים איתו שעומד בקצב שלו. כשחזרנו לכנסת אחרי שהיינו באופוזיציה במשך שנה וחצי, העובדות של מזונן הכנסת אמרו לנו: 'איזה כיף היה כשלא הייתם פה! היינו יושבות רגל על רגל, עובדות שעות קצרות והולכות הביתה מוקדם. שכחנו כבר את ימי העבודה הארוכים בכנסת כשנתניהו הוא ראש הממשלה'."

יש לך גם ביקורת עליו?

"כל חיי הצבעתי לליכוד. היו זמנים שכעסתי עליו, אבל מאז שאני קרובה אליו אני מעריכה אותו יותר ויותר. זה בן אדם שנמצא בשליחות אמת למען עם ישראל, ארץ ישראל ואזרחי ישראל."

הלשכה שלו נמצאת עכשיו תחת מתקפה. את חוששת?

"כל מי שסביב נתניהו נמצא בסיכון, אבל זה לא מטריד אותי. מאז שגיא חטוף הכול התגמד". יחד עם זאת, היא מודה שהרדיפה שנתניהו עובר היא בלתי נתפסת. "הייתי לצידי כשהגישו נגדו את כתב האישום. שאלו אותי אז אם אני לא מפחדת להצטרף לצוות שלו, ואני אמרתי שנגד נתניהו יש כתב אישום אחד, אבל נגדי יש ארבעה", היא צוחקת. כפעילת זכויות אדם היא נעצרה פעמים רבות על הסגת גבול וכדומה כשנכנסה לתעד משטחות, רפתות ומקומות שבהם בעלי חיים עוברים התעללות. "למרות שעברתי בעצמי מסכת ארוכה עם מערכות החוק במדינה, ראיתי פתאום מה קורה כשהמערכות הללו מחליטות להתלבש עליך. הייתי קצינה ושירתי חמש שנים בצבא, מאוד האמנתי במערכות של המדינה והתאכזבתי מאוד".

יש לנתניהו רגעים של משבר?

"נתניהו הוא ברזל יצוק, אי אפשר להזיז אותו. יש לו משפחה שמאוד מאמינה בו ותומכת בו, אבל גם הם עוברים התעללויות. אני לא יודעת אם יש פוליטיקאי שעבר דברים כמו שהוא עבר, אבל כולם כבר התרגלו לרדיפה ואני חושבת שהוא הבין שהוא לא יכול לשנות את זה."

"דיבור על עסקה מחזק את חמאס"

"עד שאחרון החטופים לא

יימצא במדינת ישראל,

אסור לנו לעזוב את

עזה ויהי מזה", אומרת

טל. "אנחנו ניאלץ

לעשות עסקה עם

השטן ואני מבינה

שבשביל עסקה

נצטרך להפסיק את

המלחמה, אבל זה

חייב להיות רק אחרי

שכל 101 החטופים

יהיו בבית ועד

אז אנחנו חייבים

להמשיך להילחם.

חמאס דורש

שנוציא את כל

הכוחות, נפסיק את

המלחמה ורק אז הם

יחזירו את החטופים. אסור שזה יקרה. מירב, מה דעתך?

"אני אומרת בדיוק את אותו הדבר, אבל אני רוצה לשמוע בתקשורת שמעבירים מסר לחמאס שאומר שנעזוב תמורת כל החטופים ושנסכים לצאת בשלבים בעד שחרור הדרגתי של חטופים. גם אני סבורה שאסור שהחיילים יעזבו את עזה כל עוד יש לנו חטופים שם".

"אני חושבת שלא צריך לדבר על עסקה בתקשורת", אומרת טל, "זה מחזק את חמאס".

"הרבה פעמים כעסתי על עצמי שלא קראתי לעסקה בכל מחיר, כמו משפחות אחרות", מודה מירב, "הרגשתי כאילו אני לא נלחמת מספיק בשביל גיא, אבל ידעתי שאסור שהצבא יצא משם ולא משנה מה הן התחושות הפנימיות שלי בתור אמה. יש אולי ציפייה ממשפחות חטופים שיגידו 'קחו הכול ותביאו את הילדים', אבל אני מסתכלת בראייה רחבה יותר. אנחנו צריכים לעמוד על שלנו ולקבל את הביטחון בחזרה". כיום היא סבורה שההישגים בעזה מאפשרים את הפסקת המלחמה, בתנאי שכל החטופים יוחזרו לפני שהצבא יוצא מהרצועה.

"אנחנו צריכים לחכות ל-20 בינואר", אומרת טל ומתכוונת להחלפת הממשל באמריקה. "אני לא רוצה לחכות ל-20 בינואר", אומרת מירב, וטל מסבירה כי אחותה מכוונת לכך שכבר יותר מחצי שנה הממשל האמריקאי לוחץ על ראש ממשלת

טל גלבוע, דודתו של גיא: "לא הבנו מה הקשר של החטופים למפגיני קפלן. זו המשפחה שלי, זה גיא שלנו, מה הקשר שלכם לדבר הזה? הרי ראינו אתכם מפגינים בקורונה ואחר כך ברפורמה בדיוק באותו אופן. למה אתם מתלבשים על הנושא הזה? אלה החיים של האהובים שלנו! היה לנו ברור שהנושא של החטופים צריך להיות קונצנזוס של כל מדינת ישראל ולא פוליטי בשום צורה"

ישראל להכניס עוד ועוד משאיות של סיוע הומניטרי, הרבה יותר ממה שנכנס כעת. "זה שאנחנו לא שולטים על הסיוע זה רע מאוד לחטופים. אין מדינה שנותנת סיוע לאויב בזמן מלחמה".

למה הצבא לא מחלק את הסיוע בעצמו?

"יש דברים שאני לא יכולה להגיד".

מדוע לדעתך לא מבצעים פעולות לחילוץ חטופים?

"מאז החילוץ של אלמוג, שלומי, אנדריי ונועה הוריו את כל החטופים למנהרות. את

פעולות החילוץ של החטופים על ידי הצבא רק נתניהו יכול לאשר, והוא מאוד מחמיר בנושא ולא מאשר את זה בקלות. הוא סבור שזה מסוכן מאוד ותמיד עובר כחוט השערה בין חיים למוות. אני חושבת שהוא צודק".

"כאמא, אני צריכה להודות לה"

שתי האחיות גדלו בבית חילוני מאוד. "באנו מבית שאכלו בו חזיר ביום כיפור", מודה טל. "דווקא אמא, שעברה חיים קשים, תמיד הייתה אישה מאמינה. היא לא שמרה מצוות, אבל תמיד ידענו שהיא מאמינה באלוקים", מוסיפה מירב. "אני תמיד האמנתי בבורא עולם וגם עכשיו אני כל הזמן מדברת איתו, אפילו כשאני כועסת. הוא לקח את הילד שלי בהשאלה והוא מחויב להחזיר לי אותו". מירב גם מצליחה לראות את החסד הגדול שנעשה למשפחתה כאשר גל חזר הביתה בריא ושלם: "ה' החזיר לי את הבן הגדול שלי. אני צריכה להגיד לו תודה. יש הורים שאיבדו שני ילדים ב'7.10. גל חזר הביתה וגם גיא יחזור. 390 צעירים נרצחו בנובה והבן שלי בין 40 חטופים. זה לא נס? זו לא שמירה?" היא מזכירה.

"אני לא האמנתי באלוקים", אומרת טל, "אבל משהו התחיל להשתנות אצלי כשנכנסתי לפוליטיקה. לא הכרתי חרדים לפני זה, ותמיד סיפרו לי כמה ה'ים החרדים הם איומים, אבל פתאום מציאתי את עצמי מדברת איתם על צער בעלי חיים וגיליתי שהם שירותיים ברמה הכי גבוהה שיש ולא רק למגור שלהם, ושהם לא דומים בכלל למה שאמרו עליהם. נחשפתי לעולם אחר וכיום אני מרגישה הכי בבית דווקא עם דתיים וחרדים, הרבה יותר מאשר עם כל אוכלוסייה אחרת".

גם ביהודה ושומרון היא מרגישה הכי בבית: "אני יודעת שמתישהו אעבור לגור שם. תמיד אני אומרת לצביקה מור: 'אתם המשפחה שלי'. מאז שאני עובדת עם נתניהו אני לא מרגישה בנוח בשום מקום. בכל מקום דחקו אותי, ודווקא בחברה הזאת מקבלים אותי אפילו כשיש חוסר הסכמות". טל מתגוררת בכפר סבא, ברחוב שבו חוץ ממנה ומבן זוגה רועי כל השכנים דתיים. "עברתי לבית הזה לפני עשר שנים. נכנסתי עם חמישה כלבים ועם הלוק המיוחד שלי שכולל קעקועים וצבעוניות. לשכנים היה קשה איתי, ואני יכולה להבין אותם. נכנסה לרחוב שלהם מישהי שונה לגמרי". השינוי הגיע בתקופת הקורונה. "השכנים התפללו מחוץ לבית שלי, וכל פעם הייתי מכניסה את הכלבים לתוך הבית כדי שלא ינבחו על המתפללים. יום אחד הם באו אליי עם יין וכתבו לי: 'תודה רבה לך, אנחנו מרגישים את ההשתדלות, מתפללים עלייך ועל כל עם ישראל'".

"מאז שגיא נחטף אני אומרת בכל בוקר תפילה לשלום מדינת ישראל, תפילה לשלום החיילים, תפילה לחטופים ושיר למעלות", משתפת טל. "כשהיינו באופוזיציה, בן הזוג שלי התחיל להניח תפילין ולעשות קידוש ואני התחלתי להדליק נרות שבת, כי הרגשתי שהמדינה מאבדת את הכיוון. זה נורא הפחיד אותי. הבנות שלי למדו בבית הספר על הכול - להט"ב, טבעונות וכו' - אבל לא היה להן מושג מה זה תשעה באב. צריך לחזור למקום שבו אנחנו יודעים למה אנחנו נמצאים פה". ●

צילום: פורום תקווה

צילום: מאיר אליפור

התחלה// נולד בקריית ארבע-חברון. "אבא שלי למד בשיבת ההסדר ניר בקריית ארבע ואמא שלי עשתה כאן שירות לאומי ולכן הם קבעו כאן את ביתם. הייתי ילד עם הרבה אנרגיות, כל הזמן על הקצה, וההורים שלי כיוונו אותי לקחת את האנרגיות הללו לדברים טובים וחשובים".

אבא// דוד (69). עלה ארצה מארגנטינה בגיל 13. בעקבותיו עלו גם ההורים שלו. "אבא לחם במלחמת יום כיפור ובמלחמות לבנון. במשך שנים רבות עבד במועצה המקומית קריית ארבע. כיום לומד בכולל בגוש עציון".

אמא// שרה (65), נולדה בחיפה להורים שורדי שואה. "הם עלו באוניית מעפילים היישר ממחנות הריכוז, נעצרו על ידי הבריטים ונשלחו למחנה המעצר בעתלית, שוחררו במבצע החילוץ של תנועת המרי העברי ולאחר מכן התחתנו". עובדת באולפנה בקריית ארבע, וכמובן עוסקת בבניין המשפחה.

ספסל הלימודים// מכיתה א' עד ח' למד בבית הספר הממלכתי-דתי חברון בקריית ארבע. בעקבות האנרגיה הרבה שלו, בשנות התיכון נדד בין שלוש ישיבות תיכוניות: מצפה יריחו, דימונה וחיספין, "כל אחת מהן השפיעה עליי ברובד אחר".

לומדים ונהנים// "במצפה יריחו אחרי המושמר של חמישי בלילה, היינו עושים סנפלינג או קופצים לתוך מגדל המים. כשהגעתי לדימונה שיבצו אותנו ללמוד בחברותא עם אברכים מהישיבה הגבוהה. הייתי חדש, אז פנה אליי אברך מבוגר והציע שנלמד יחד, הסכמתי כמובן. בקושי התחלנו ללמוד וכל רגע ניגשו אליו תלמידים עם שאלות. רק אז הבנתי שזה הרב צבי קוסטינר. הוא הפך לאחת הדמויות שהשפיעו עליי הכי הרבה, ועד היום אנחנו בקשר. כשעברתי ללמוד בחיספין, רק הנסיעה לגולן ארכה בין שש ל-11 שעות בכל פעם, כך שכל נסיעה הפכה לטיול בפני עצמו".

סולל בונה// בין לבין, כאשר באחת הישיבות הושעה מהלימודים למשך שבוע, פנה אל שכנו בקריית ארבע זאב חבר (זמביש), יושב ראש תנועת ההתיישבות אמנה, ושאל במה אפשר לעזור. "באותם ימים הקימו את היישוב גוהות והוא הציע שאסייע להם בפרסית צנרת ותשתיות. הייתי שם במשך שלושה ימים ועזרתי לפועלים. משם עברתי למצפה דני, שם צבעתי קרוואנים כדי להכשיר אותם למגורי משפחות".

חי על קפה// אחרי סיום כיתה י"ב הלך ללמוד בישיבת תורת החיים בנווה דקלים שבגוש קטיף. "השתדלתי לפני השירות הצבאי לעמול בתורה ככל האפשר. הייתי חי על קפה שחור, ופעם בשבועיים הייתי מתמוטט עקב חוסר שעות שינה, אבל המשכתי ללמוד כמה שיותר כדי לקבל כוחות וערכים לשירות צבאי משמעותי".

על חדים// בתום שנה וחצי בישיבה התגייס לצה"ל. "במקור תכננתי ללמוד יותר, אבל אז פרץ מבצע חומת מגן והבנתי שאני חייב להתגייס. התחלתי בקורס טיס, אבל אחרי עשר טיסות נפלתי מהקורס ועברתי לסיירת גבעתי. זכיתי להילחם בעזה, היינו כמעט בכל עיר ובכל מחנה פליטים ברצועה בתקופה שלפני הגירוש. הייתה תקופת לחימה משמעותית. המפקדים שלי היו עופר וינטר וחזי נחמה".

שרשרת ניסים// אחרי שסיים את קורס הקצינים שירת בציר פילדלפי, שם ניצל כמה פעמים ממוות. "צלף ערבי פגע לי בנשק תוך כדי

שיריתי, וברוך ה' ניצלתי. גם בפיצוץ המפורסם של הנגמ"ש, הייתי ממש קרוב אליו וניצלתי בנס. זה היה אירוע מטלטל". משם המשיך לתפקידי פיקוד ולחימה נוספים.

החצי השני// חיה לבית שראל. השניים גדלו בשכונת רמת ממרא בקריית ארבע, אך לא היה ביניהם קשר. "במהלך השירות הצבאי גשתי אותה בגוש קטיף, שם היא הייתה קומנדרית. ביקשתי להעמיק את הקשר והשאר היסטוריה". תוך כדי השירות הצבאי, אחרי טיול משותף של 27 קילומטר במדבר יהודה, השניים החליטו להתחתן ותוך זמן קצר נישאו. חיה היא מהנדסת תעשייה וניהול, ואחרי שאחיה בניה נהרג בעזה בזמן מבצע צוק איתן, החליטה לעבור לעשייה ציבורית. בעבר ניהלה את היישוב עתניאל וכיום מנהלת את היישוב אדורה. "אשתי היא מקור הכוח שלי".

לוחם במיל// אחרי תשע שנים בצה"ל, השתחרר. בשירות המילואים שירת בכמה תפקידי פיקוד. אחד מהם היה כסגן אלוף ב"בור" הרמטכ"ל בקריה, בפיקוד העומק הממכ"לי. בהמשך היה קצין אג"ם בסיירת של חטיבה 5, תחת אוגדה 162, שבמסגרתה אף נלחם בעזה. במהלך מלחמת חרבות ברזל השתתף ופיקד בלחימה בחאן יונס במסגרת אוגדה 98. "בגלל היותי ראש רשות מקומית, לא אפשרו לי להתגייס בסבב השלישי במסדרון נצרים".

ממשיך להילחם// עם השחרור מונה לתפקיד קב"ט (קצין ביטחון) קריית ארבע-חברון, "תפקיד מורכב מאוד בתקופה מאתגרת מאוד. הייתי אחראי על הרפואה, הביטחון והקרקעות. זו הייתה תקופה עם שלושה פיגועים ביום. היינו מהראשונים

משופץ כדבעי ומתגוררות בו 15 משפחות.

הגיס// ביום האחרון של מבצע צוק איתן, גיסו בניה שראל הי"ד, מפקד סיירת גבעתי, נפל בקרב. "התקשר אליי קצין העיר וביקש ממני בתור קב"ט שנארגן אמבולנסים כדי להודיע למשפחה שבנם נהרג. כששאלתי מה השם, הם אמרו רק שמדובר בקצין בגבעתי. רק כשהתקשרו לשאול איך מגיעים לכתובת של חמי וחמותי, נפל לי האסימון שבניה נהרג. ביקשתי מהם שיעדכו אותי אחרי שיבשרו להורים, כדי שאודיע לאשתי. שעה וחצי הסתובבתי בבית בלי יכולת לספר את הבשורה המטלטלת, כשאשתי תוך כדי הבישולים לשבת. שבועיים אחר כך, ביום שבו בניה היה אמור להתחתן, נולד לנו בן וקראנו לו בניה על שמו".

האח// "היינו בטוחים ששילמנו כבר את המחיר. שנה וחצי לאחר מכן, בדרך למילואים, קיבלתי עדכון שהיה פיגוע בגוש עציון וקצין צה"ל נפצע אנושות. בתוך כמה דקות התקשר אליי אחי הגדול רענן ואמר שאליאב אחינו הוא הפצוע. הבנתי כבר שמדובר בפציעה חמורה ונסעתי לקחת את ההורים שלנו לבית החולים. במשך שעה וחצי נלחמו על חייו בחדר הניתוח עד שהוא נפטר מפצעיו. אליאב ירה במחבל שהגיע למקום, פגע בו, אך תוך כדי נפגע גם הוא".

תורה ועבודה// אחרי 12 שנים בתפקיד קב"ט קריית ארבע-חברון, עזב לטובת שנת לימודים בישיבה. "במהלך שנת הקורונה הייתי אברך מן המניין, ובסיומה עברתי להיות מנכ"ל היישוב אלעזר בגוש עציון, תפקיד שמילאתי במשך שנתיים". לפני כשנתיים הכריז משרד הפנים

במגרש הביתי

קם בשש וחצי, מתפלל שחרית בבית הכנסת, מפזר את הילדים ולעבודה. "במהלך היום עוסק בעשייה למען הרחבת חברון, הבאת משפחות חדשות, גאולת בתים, הקמת שכונות, העמקת האחיזה במערת המכפלה וחיבור עם ישראל למקום החשוב הזה. בנוסף לכך, במסגרת מועצת יש"ע, פועל למען ההתיישבות כולה. משתדל לחזור מדי ערב להשכבות של הילדים וסיפור תנ"ך לפני השינה".

"בעיקר זמן למשפחה ולילדים. תפילות במערת המכפלה, סעודות ארוכות, לימוד תורה ואגירת כוח להמשך עשייה במהלך השבוע".

"זמירות שבת מדי יום שישי, שעוזרות לי להתכונן לשבת. כמו למשל 'כל מקדש' של יצחק מאיר".

דוד המלך, "עדינו העצני. התחיל את המלכות שלו כאן בחברון, הרחיב ובנה את ארץ ישראל, והכין את התשתית לבניין בית המקדש".

"תחיית המתים. זה יוריד מכולנו כאב עצום וגעגוע ענק, ויביא מזור לעם ישראל. זה גם יסמן את השלמת הגאולה".

"אני רוצה להיות שותף בתהליך החשוב שעם ישראל עובר בדור שלנו. אני חושש שלא אהיה שותף מספיק משמעותי".

"אדלג בין התחום הפוליטי לתחום המקצועי, איפה שהקדוש ברוך הוא ישים אותי בעשייה הציבורית".

לראשונה על בחירות לרשות המקומית חברון. "התמודדתי ונבחרתי לתפקיד".

ראש מועצה // "כשנכנסתי לתפקיד הבנתי שיש מורכבות עם ההסכמים הבינלאומיים בחברון, ועיריית חברון הערבית נאבקת בנו שלא נהיה מועצה מקומית. הבנתי שחלק מהתפקיד הוא העמקת הריבונות היהודית בעיר. אלה השורשים של כולנו".

דרך האבות // "בלב חברון חיים יותר מ-1,000 תושבים חלוצים באתגר יומיומי מתוך שליחות לאומית תנ"כית. הם לא מחפשים איכות חיים, אלא חיים איכותיים של שליחות וחיבור לשורשים. אנחנו מרגישים שכל בית שנגאל וכל שכונה שנגאלת הם המשך הדרך של האבות והאימהות. מטרתנו להיטיב את המקום, להעמיק את השורשים, האחיזה והריבונות, מתוך כך לתת כוחות ועוצמה להמשיך לרשת את הארץ. העוצמות של עם ישראל מגיעות מחברון, ראינו את זה במעמדי הסליחות ובחול המועד. ככל שחברון מתרחבת בבתים ובתושבים ובריבונות, עם ישראל מצליח יותר".

הנחת // שמונה: דביר (18), ישי (16), עידו (14), נטע (12), בניה (10), אליאב (8), שקד (5) ומלאכי (שנה וחצי).

אם זה לא היה המסלול // "תכננתי לסיים את הש"ס, להיות רמטכ"ל ולהשפיע בתחום הזה. אבל אני עדיין מתלבט איפה אפשר להשפיע יותר בבניין הארץ, בצד הפוליטי או בצד המקצועי".

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

מזל טוב למשפחות שבחרו לשמוח בנועל'ה:

משפחת איבגי מכפר סבא | משפחת בצלאל טלמון
משפחת רחמני בת שלמה | משפחת מנדס מכפר סבא
משפחת עוקב מנתניה

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

חנה קטן
chanakatan@gmail.com

כלכלת אחרי המלחמה

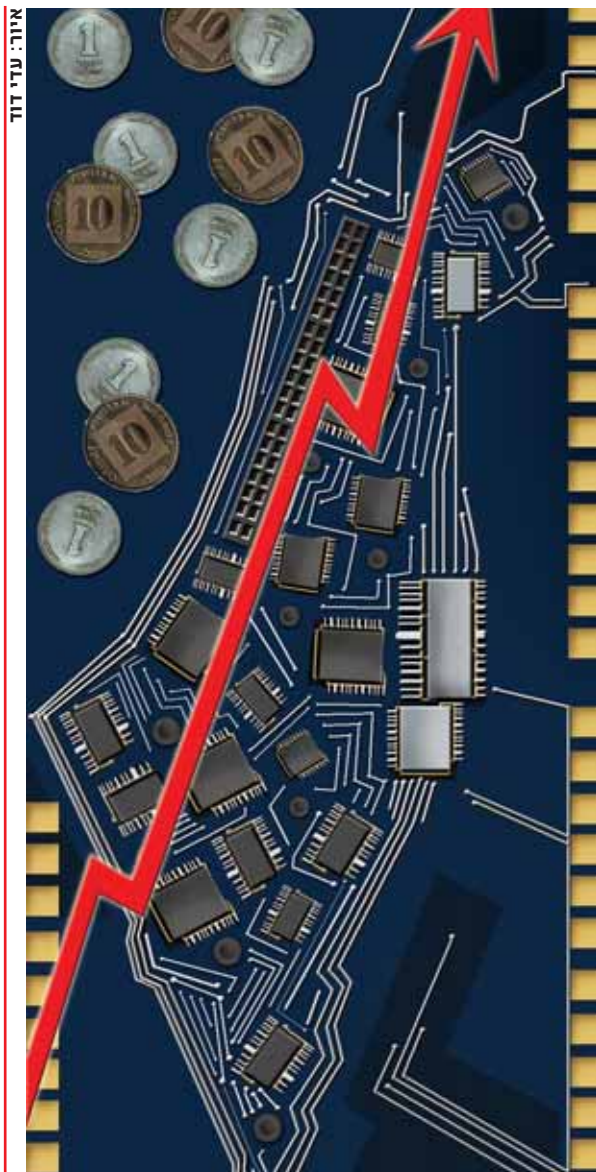
שחור ללבן. הוא יודע להגדיר מי הם הטובים ומי הם הרעים בעיניו, ומתייחס אליהם בהתאם. ובנקודה זו, מדינת ישראל זכתה להימצא במקום גבוה בין הטובים בעיניו. הסיבות לכך רבות ומגוונות: כי היא נלחמת באסלאם הקיצוני, כי היא עומדת באומץ מול איראן, כי היא חזקה ויודעת להסתדר - והוא אוהב אנשים ועמים כאלה, ובעיקר כי היא ידית אמת של ארצות הברית כבר עשרות שנים.

לכן, למרות שרוב הקול היהודי בארצות הברית אינו מצביע לו, הוא קיים מה שכבר נשיאים רבים הבטיחו ולא קיימו והעביר את השגרירות האמריקנית לירושלים. אל יקל הדבר בעינינו, זהו צעד חשוב מאוד מבחינה מדינית והיסטורית. טראמפ הוא הנשיא הראשון שהכיר בריבונות הישראלית בגולן, והצליח עם הסכמי אברהם שלו לחולל שלום בינינו ובין כמה ארצות ערב. טראמפ מדבר בשבח העם היהודי תדיר מעל כל במה. ולכן, אני אישית מתפללת שהנשיא טראמפ יהיה בריא וחזק למרות גילו המתקדם, וימשיך להנהיג את ארצות הברית עוד ארבע שנים, ויסיף עוד ועוד בפועלו למען חיוק מדינתנו, ראשית צמיחת גאולתנו.

לא נדע מה יהיה מחר, וגם לא מחרתיים. אבל מומחים אומרים שעל פי דרך הטבע מדינת ישראל ניצבת בפני עידן כלכלי מדהים, והיא עומדת להפוך לאחת המדינות המובילות בעולם מבחינה טכנולוגית וכלכלית. אני מניחה שהסכמי אברהם, שדשדשו בתקופת ביידן, יחזרו עם טראמפ לקדמת הבמה, וגם הם ייתנו דחיפה עצומה לכלכלה של מדינת ישראל, ויהיו לכך השלכות מדיניות וחברתיות גדולות. לא במקרה נטל השר סמוטריץ' את תיק האוצר הכבד על כתפיו, למרות חוסר הפופולריות הציבורית שהוא בהכרח גורר בעקבותיו. הוא אדם שרוצה לפעול, להניע מהלכים גדולים, בחומר וגם ברוח, ובעל המאה הוא בעל הדעה, ואם אין קמח אין תורה.

חגור מלא אהבה ופרגון. אבל התחום שבו אנחנו מובילים בעיקר הוא התחום האנושי. אני מראינת נשים גיבורות, אלמוניות צה"ל, וכבר כתבתי על ההשתאות שלי מגבורתן ומגובה רוחן. אבל לאחרונה התבוננתי במשהו נוסף. הן מדברות כולן על חברות מאוד עמוקה שהייתה בינן ובין האיש שלהן, ומציירות את החברות הזאת בצבעים של הערצה גמורה, פרגון מלא, קירוב לבבות מושלם, קשרים שיש בהם המון רגש, אחווה ורעות. לי נראה שזה חלק חשוב מהסיפור. הדור הנפלא של הצעירים יודע להתחבר עמוק לרגש ולתבוע את נוכחותו המלאה בקשרים הזוגיים, וזהו מנוע של כוח. הקדושים הללו יצאו לקרב עם חגור שיש בו לב ואהבה ופרגון. זה הכוח הסודי שלהם, ובזה הם מביאים גם את הניצחון. אבל יש גם הרבה כאב בדרך.

אנחנו במלחמה קשה וארוכה. תחילתה באירוע טרור ענקי, אסון לאומי שלא היה כמוהו מאז השואה, וסופה כולל את החרבת רצועת עזה וחלק מדרום לבנון, וניצחון גדול שהולך ומסתמן על כוחות הרשע באזור, ניצחון שישפיע בעזרת ה' גם על העולם כולו. עם ישראל יכול להם. אז מה חסר בכל אופן? לי נראה שהמצרך הכי חשוב בתקופתנו הוא סבלנות. כל כך הרבה דברים טובים קורים ועוד יותר יקרו. קצת סבלנות והרבה תפילות ואנחנו כבר שם, הגענו ליעד. ●

מומחים אומרים שעל פי דרך הטבע מדינת ישראל ניצבת בפני עידן כלכלי מדהים, והיא עומדת להפוך לאחת המדינות המובילות בעולם מבחינה טכנולוגית וכלכלית. אני מניחה שהסכמי אברהם, שדשדשו בתקופת ביידן, יחזרו עם טראמפ לקדמת הבמה, וגם הם ייתנו דחיפה עצומה לכלכלה של מדינת ישראל, ויהיו לכך השלכות מדיניות וחברתיות גדולות

דבר תורה במכולת. לאחרונה למדתי שאפשר לקטוף דברי תורה גם מבעל מכולת בזמן העמידה בתור. הוא התעניין בשלומי של אחד מהבנים המגויסים שלנו, וכשהשבתי לו שהשינה שלי בלילות טרופה כבר שנה ויותר בגלל הבנים, הוא השיב "לפום גמלא שיחנא", ופירש: לפי הכוחות הוא המסע. זאת הייתה אמורה להיות מחמאה בשבילי, אבל אני דחיתי אותה בנימוס ואמרתי שאני מסופקת מאוד באמיתות הדברים. אני מנסה בכל כוחי להיות חזקה, אבל אני מועדת לא מעט. בכל מקרה, נראה לי שאכן אפשר לומר את האמרה הזאת על מצבו של עם ישראל בעת הזאת, עם ישראל שמופיע במלוא סגולתו, הודו והדרו. והמציאות מאירה לנו פנים במקומות שנראים על פניו אפלים - למשל, הכלכלה.

הבום ביום שאחרי. לאחרונה מדברים רבות על הנושא הכלכלי. התקשורת זורעת ייאוש, מאיימת שאנחנו על סף קריסה כלכלית. ההוצאות שיש למדינת ישראל בעקבות המלחמה הן אדירות, דוגמת ההוצאות הצבאיות לנשק ותחמושת, כאשר כל טיל חץ עולה מיליונים. ולמרות זאת מדינת ישראל ממשיכה לתפקד ולא חסר דבר בחנויות, וזה ממש פלא בעיניי. יש אלפי פצועים, ועם כל זה יש תקציבים כדי שבתי החולים יתפקדו ויטפלו בהם בצורה מיטבית ובמכשור החדש ביותר. אלפי מפונים גרים בבתי מלון, חלקם הגדול נותר ללא פרנסה, ומדינת ישראל נושאת זאת על כתפיה. המשק ממשיך לתפקד, השקל שומר על מעמדו, ולא נראית שום קטסטרופה באופק. אנחנו חיים במציאות שהיא מעל הטבע. וזה עוד לא הכול.

יש מומחים שמדברים כבר על היום שאחרי, וטוענים שמבחינה כלכלית הולך להיות בום כלכלי אדיר, הולך להיות עוד יותר טוב ועוד יותר טוב. לדעתם הטכנולוגיה הישראלית ובעיקר תעשיית ההייטק והבינה המלאכותית עורכות כעת ניסוי כלים "על רטוב" בקנה מידה אדיר, ותוצאת הלוואי של המלחמה הקשה הזאת תהיה שדרוג עצום של הכלכלה שלנו. אי אפשר לנתק את זה מהראש הכלכלי של הממשל החדש בארצות הברית בראשותו של טראמפ וידידו אילון מאסק - הם לא ייתנו להזדמנות הזאת לחמוק, והם יעשו כל מאמץ להרוויח מהמלחמה הזאת עלייה ברמת ההייטק העולמי. לנו זה רלוונטי כי רוב התעשייה מבוססת ההייטק והבינה המלאכותית בישראל קשורה בטבורה במידה זו או אחרת לכלכלה של ארצות הברית. למעשה לא הייתה בהיסטוריה מלחמה כל כך הייטקית כמו המלחמה הזאת, בעיקר מצד ישראל. הרחפנים והטילים והמודיעין מבוססים על הייטק, וזה שווה הרבה כסף.

למה טראמפ אוהב אותנו. חלק ניכר מהתחזיות קשור לזכייתו של הנשיא טראמפ. טראמפ הוא אדם מוכשר, שצמח כלכלית מעסק שירש מאביו והגיע למקום מוכבד בקרב עשירי ארצות הברית. בעבר הוא הנחה תוכנית טלוויזיה פופולרית. אין להכחיש שהוא מתנהג באופן בריוני ולא תמיד מוסרי, ולמען האמת לא הייתי רוצה להיות בחברתו. אבל כנשיא ארצות הברית, כמו בנושאים אחרים, הוא יודע למקם תופעות ואישים בחריפות על הרצף שבין

במיוחד בשבילך מבית אשכולות

ממשיכים בהצלחה

נפש נשי 3 חודשים

במלון ENJOY
יום המלח

8-10.12.2024
ראשון-שלישי זי-טי' כסלו

זמנים לספא נפרד

חצי פנסיון | מספר המשתתפות מוגבל
הסעות בתשלום (בהרשמה מראש) מירושלים, ת"א ורחובות

ט.ל.ח יתכנו שינויים

משרד התיישבות
והמשימות הלאומיות

(ע"ר)

אשכולות

מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

זה הזמן שלך!
לנוח, להירגע ולהיטען מחדש

סדנא עם
הסטייליסטית
איילת פסטרנק

מופע עם
הסטנדאפיסטית
נויה מנדל

סדנא להדפסה
על כלים עם
זוהר לוינשטיין

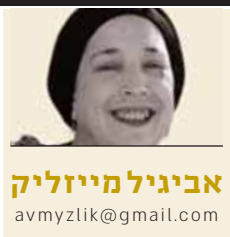
ועוד מגוון סדנאות: כתיבה | יוגה | איפור | זומבה |
טיול | עיצוב תכשיט | מודעות | שוקולד | ליבוד | מקרמה

לתוכנית המלאה ולהרשמה סרקו

מחיר לנופשת אחת: בחדר של 3 1550ש
בחדר של 2 1650ש | יחיד בחדר 2150ש

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot-il.com ||| לפרטים: 053-4683128

חילוץ אלוקי

כשהג'יפ של בעלי נתקע בבז' בלי סיבה נראית לעין, הוא לא צפה מה הסיבה האמיתית שהכינו לו מלמעלה לאירוע הלא נעים שחוווה

לוודא שאכן המערכת הסתדרה. לשמחתו הרבה הבדיקה עברה בשלום ובכל פעם מחדש מערכת ה-4x4 נדלקה והייתה תקינה. "אני לא יודע מה קרה לך קודם, אבל זה נראה משהו חד-פעמי. ברוך ה' הכול בסדר, תקין לגמרי", אמר המוסכניק והם פנו לשוב הביתה.

לפתע ראו מולם רכב תקוע באמצע השדה. השעה הייתה כמעט חצות ליל, הרחק מכל דרך ראשית. בעלי והמוסכניק ירדו מהג'יפ וניגשו לעבר הרכב. בתוך האוטו התקוע היה אברך שנוהג לקצר את דרכו הביתה בשביל העפר התלול. בכל יום הוא נוסע לביתו דרך העלייה הזאת, אך שכח לקחת בחשבון את גשמי הברכה שירדו. הבז' העמוק שנוצר לא איפשר למכונית לעלות והוא פשוט נתקע בתוכו. גם הסוללה של הטלפון הנייד שלו נגמרה והוא ישב בתוך האוטו, חסר אונים, מתפלל ומבקש מה' שישע אותו.

כעת כבר הבין בעלי מדוע קרתה התקלה כולה, והתפעל מאוד מההשגחה הפרטית המדהימה שראה עין בעין. הג'יפ שלו היה מצויד בוו גרירה ובחבל חזק, ועד מהרה הוא משך בקלות את האוטו והצליח לחלץ את האברך מהבז'. ●

נוטה בזווית אלכסונית מלחיצה בלי יכולת להמשיך הלאה. אך בעלי לא איבד את עשתונותיו. הוא התפלל וביקש מהקדוש ברוך הוא ישועה, ולאחר מכן התקשר למוסכניק שהוא מכיר. המוסכניק ניסה להדריך אותו דרך הטלפון ולבסוף הציע לו פשוט לכבות את האוטו, להדליק מחדש ולנסות שוב ושוב.

תקלה במחשבה תחילה

העצה אכן הועילה, וכעבור כמה דקות הצליח ה-4x4 להשתלב. הוא לחץ על הגז בחוזקה ובנהמת מנוע עוצמתית שעט קדימה במעלה ההר, כשהוא מותיר מאחוריו עקבות עמוקים בתוך הבז'. המוסכניק, שגר קרוב אלינו, לא היה שקט. הוא התקשר לבעלי והציע לו שהם יצאו שוב לסיבוב בשטח וינסו לראות כיצד מתנהג האוטו והאם התופעה תחזור על עצמה. אם כן, זה דבר שחייבים לטפל בו כי הוא יכול לסכן חיים כפשוטו.

השעה אומנם הייתה מאוחרת למדי ובעלי כבר רצה לשוב הביתה, אך מכיוון שהוא נוסע לא מעט בשטח, היה לו חשוב

העולם שלנו מנוהל בכל רגע בהשגחה פרטית מדוקדקת עד אחרון הפרטים, אך לפעמים ה' נותן לנו הצצה קטנה שמזכירה לנו איזו משמעות יש לכל דבר שקורה, אפילו אם באותו רגע הוא נראה לנו סתמי או חסר חשיבות. כך קרה לבעלי בגשם הראשון לפני זמן מה.

הלילה היה חשוך ובוזי, והוא נסע לשדה להתבודד, כדרכם של חסידי ברסלב. לשם כך הוא נסע בג'יפ השטח המאובזר שלו, שמסוגל להתמודד גם עם תנאי שטח קשים כגון אלו. מערכת ה-4x4 חזקה מאפשרת לג'יפ להתגבר גם על תנאי בוז' וגשם, ולמרות שהג'יפ שלנו כבר די ותיק, עדיין כוחו במותניו והוא מסתדר יפה גם עם משימות מאתגרות יותר.

בעלי נהג לכיוון השדה המוכר לו היטב, עד שהג'יפ החל לעלות בעלייה תלולה. הרכב כולו נטה בזווית חדה במדרון והבוז' העמוק שנגרם, בחסדי ה', תודות לגשם המבורך שחייכנו לו כל כך, הפך את הנסיעה למסובכת במיוחד. הוא לחץ על הכפתור המפעיל את ה-4x4 - ומאום לא קרה. משום מה מערכת ה-4x4 לא נדלקה. הוא ניסה שוב ושוב, אך שום דבר לא הועיל. זה היה רגע מפחיד למדי, למצוא את עצמך באמצע השטח,

סלס ירקות אוטלקי עם בגט קלוי בשום

6 דקות

15-20 דקות

דרכת קושי קלה

- חציף אחד
- 2 פלפל שוקה אדומים (או פלפלים אדומים רגילים)
- פלפל אחד צהוב
- 3 עצבניות
- 3 כפות שמן זית
- 1 בצל סזול
- כוס ציטוס שחורים
- כוס צימוקים או חמוציות
- 1 בגט
- 4 כפות שמן זית
- 2 שיני שום כתושות
- 1 עצי בצליקום טריים
- לרועה:
- 3 כפות שמן זית
- 1/2 כפית דבש
- 1 שן שום כתושה
- 1 מיץ מחצי לימון
- 1 מלח ופלפל

מחממים תנור לחום של 200 מעלות. חותכים את החציל לחצאי עיגולים בעובי 2 סנטימטר. חותכים את הפלפלים לרצועות ומניחים על תבנית התנור. חותכים את הבצל והעגבניות לקוביות בגודל סנטימטר אחד ומסדרים ליד החציל. מפזרים שמן זית, מלח ופלפל ואופים עד שהירקות מזהיבים ומתרככים - כ-15-20 דקות. מכינים את הבגט: חותכים את הבגט לפרוסות, מורחים עליהן שמן זית מעורב בשום, ואופים בתנור עד שהן מזהיבות. מסדרים את הירקות הצלויים על צלחת ומפזרים ביניהם את הזיתים והצימוקים או החמוציות ואת עלי הבציליקום. מערבבים יחד את כל חומרי הרוטב ויוצקים על הירקות. מסדרים את פרוסות הבגט מסביב לסלט ומגישים מיד.

נשמת NISHMAT
מדרשה בכוהה ללימודי תורה לנשים
(ע"ר) ע"ש גייסי שוטנשטיין

אגף יועצות ההלכה של נשמת מברך את יועצות ההלכה בסיום הכשרתן כ-

מלוות פוריות

אטא

מחזור ב'

אלתר רבקה - ברגנפילד, ניו ג'רזי	סוננברג רבקה - ירושלים, טורונטו
בלאק דינה - רעננה	סתהון יפה - ברוקלין ניו יורק, דיל ניו ג'רזי
בלשקה פיי - מצפה יריחו	פוגל יהודית - אלעזר
ברנר גילה - אפרת	פין רותי - בית שמש
ברש נחמה - אלעזר	פעדער הינדי - לורנס, ניו יורק
גולדמן זיסל נחמה - מריאן סטייטשן, פילדלפיה	פרוליק-קטשין טליה - ירושלים
הררי זהבה - ברוקלין ניו יורק, דיל ניו ג'רזי	פרידמן שלוה - בית שמש
ויסמן אביטל - פלייטווין, ניו יורק	פרייס נחמה - ברגנפילד, ניו ג'רזי
זירינג אורה - אפרת	צ'סס שרה - שרון, מאסצ'וסטס
לובנברג נטלי - גיתית	קליין הדסה - רמת גן
לוין לורן - לונדון	קפלן רבקי - צפת
סגל עטרה - מודיעין	שרמן מאוזר שרה - נוף איילון

מחזור א'

אייז עטרה - אפרת	יעקובוביץ' רובין - ירושלים
אנגלרד שפר נעמי יוכבד - חשמונאים	כפיר שירה - נוה דניאל
בדנרש ליאורה - אלון שבות	כץ-סמסון גולדי - ירושלים
בודנהימר ירדנה - תקוע	לאו נועה - ירושלים
ביטר עדי - ירושלים	נוביק לורי - אפרת
דינסטג פנינה - ירושלים	פרנק חני-עלי זהב
דירובן אורה - ירושלים	קדר הילה - ירושלים
הראל יפעת - שילה	רוזן גילה - ירושלים
וינברג אלירז - ירושלים	רונס מיכל - בית שמש
וינשטיין רחל - תקוע	רוקח נורית - סוסיא
	ריכטר תהילה - קיבוץ מירב

הטקס יתקיים

מדרשת נשמת

רח' ברל לוקר 26/א
ירושלים

20:30

יום חמישי
אור לכ"ח בחשוון תשפ"ה
28.11.24

יועצות הלכה מלוות הפוריות התמחו בתחום הפוריות בהיבט ההלכתי, הרפואי והנפשי ומעניקות ליווי הלכתי ותמיכה לנשים וזוגות באתגרי מסע הפוריות.

הן מלוות מקרים של שימור פוריות, בירור פוריות, הזרעה, הפריה חוץ-גופית (IVF), אבחון טרום השרשתי (PGD), פונדקאות, תרומת זרע, אובדן הריון ועוד.

fertility@nishmat.net | ☎ 02-6404330

SHIELD
כלים להורות דיגיטלית

POWERED
BY רימון

בעזרת השילד
המשפחה שלכם מוגנת
גם בווטסאפ!

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

חדש! SHIELD

פתרונות דיגיטליים מתקדמים להורות חדשה,
כולל הגנה בווטסאפ

עם **SHIELD** מבית רימון אתם יכולים להיות רגועים שהילדים מוגנים גם בווטסאפ. אם יש תמונה או תוכן שאינם הולמים, **SHIELD** פשוט תעלים אותם ותאפשר לילדיכם להמשיך להתכתב רק עם תוכן שמתאים להם. התקינו **SHIELD** ותהיו בראש שקט שהילדים שלכם מוגנים ברשתות החברתיות, באינטרנט ואפילו בווטסאפ.

* 8 9 1 1

rimon.net.il

